BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

ZDISLAVA

ČASOPIS LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE ROČNÍK 2020 ČÍSLO 2–3

„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.

Marek 10,14

Modlitba rodin u kříže při cyrilometodějské pouti na ostrově sv. Klimenta v Hostenicích u Brozan nad Ohří 6. července 2020.

Foto: Miroslav Zukerstein

OBSAH

Úvodník
Úvodní slovo Mons. Martina Davídka 3

Duchovní slovo
Promluva litoměřického biskupa Mons. Baxanta na Slavnosti Těla a krve Páně v roce 2020 4
Zamyšlení v čase doznívající pandemie 5

Ohlédnutí
Ohlédnutí za pandemií COVID-19 6
Zamyšlení v době pandemie COVID-19 9

Představujeme
Litoměřické Misijní klubko se představuje 12

Vzpomínka
Vzpomínka na J.M. can. Karla J. Červeného 14

Události
25. výročí kanonizace sv. Zdislavy 16
Hlavní pouť ke svaté Zdislavě 17
Biřmování a jáhenské svěcení, výstava 18

Výročí
Vzpomínka na kněze P. Jindřicha Gajzlera 19

Události
Noc kostelů 2020 v litoměřické diecézi 22

Výročí
Akce K v Hejnicích 26

Události v diecézi
Znovuotevření poutního areálu v Horní Polici 28

Biblické příběhy
Příběhy apoštolského vyznání víry 30

Napsali jste
Poutě na Křížové hoře u Jiřetína pod Jedlovou 31

Kalendárium
Kalendárium na srpen 31

Zprávy
Zprávy z diecéze 32

Charita
Diecézní Charita Litoměřice 34
Farní charita Lovosice 35

Pozvánky
Knižní nabídka a pozvánky 36

Fotogalerie
Ohlédnutí za událostmi měsíce 39

Na obálce:
Soutěžní foto Noc kostelů 2020, na fotografii sourozenci Josefínka a Jonáš Bartošovi

Foto:
Věra Bartošová

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
25. ročník • 2.-3. číslo • 50 Kč

BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Milí čtenáři Zdislavy,

o letošních prázdninách vychází dvojčíslo našeho diecézního časopisu. Důvod zpoždění samozřejmě známe – jarní pandemii COVID-19, a také následné dohánění všeho možného ještě před prázdninami. Lze říci, že toto období bylo mimořádné a přineslo řadu výzev. Ať už to byly on-line bohoslužby, nemožnost osobního kontaktu, opatření nařízená veřejnými autoritami atd. Právě proto jsme se rozhodli zařadit přehled událostí poslední doby jako ohlédnutí za uplynulým obdobím. Když člověk zalistuje sto let starými časopisy či novinami, najde zmínky o epidemii španělské chřipky a dozví se, s čím se tehdy naši předkové museli potýkat a vyrovnávat. Zrovna tak chceme dát takové svědectví o této době i našim potomkům.

Sotva se situace s pandemií trochu uvolnila, následoval rychlý sled událostí. Na diecézní úrovni mezi ně patřilo 25. výročí kanonizace Paní Zdislavy v Jablonném v Podještědí a s ním spojená letošní hlavní pouť. V souvislosti s kanonizací se vynořila i vzpomínka na dominikána P. Jindřicha Gajzlera a také na období začátku komunistické totality, kdy byly při Akci K přepadeny Státní bezpečností kláštery v celé naší zemi. Z některých klášterů se pak staly kláštery internační. I tyto smutné události toto dvojčíslo připomíná. V červnu letošního roku si náš Pán k sobě povolal do věčnosti českokamenického děkana a terciáře dominikánského řádu kanovníka Jordána Karla Červeného. V Jablonném v Podještědí se konalo jáhenské svěcení, proběhla Noc kostelů a také byl po rozsáhlé opravě znovu otevřen poutní areál v Horní Polici. To všechno, a ještě mnohem víc, jsou události mimořádné. Zpravodajství se mimořádnostmi většinou „živí“, ale církev preferuje ještě trochu něco jiného. Totiž věci řádné.

Řádný každoroční program byl v první polovině tohoto roku problematický. Nicméně leccos řádného se přece jenom dařilo. V některých farnostech se opět konalo první svaté přijímání dětí, na řadě míst pan biskup biřmoval, jak to jen podmínky dovolily, svatby byly v řadě případů přesunuty do předprázdninového období a vůbec začal opět fungovat řádný program ve farnostech. To je veliká radost. Jistě budeme ještě řadu měsíců po prázdninách mít co dohánět. Čeká nás vyučování náboženství, příprava na svátosti, duchovní obnovy atd. Neměli bychom však v letních měsících zapomenout správným způsobem odpočívat.

Možná se letos neženeme k moři či do zahraničních letovisek, ale objevujeme krásu naší vlasti. Dej Pán, abychom se setkávali i s nádherným duchovním odkazem našich předků, kteří nám předali víru. Každý kostel, kaple, Boží muka, socha světce, anebo i jen nejprostší křížek u cesty, to jsou znamení věčných pravd víry, která vede ke spáse duše. Lze si přát, aby naše letní zastavení bylo nejen ohlédnutím na cestě, ale i nadechnutím a novou orientací k cíli věčnému. Máme-li cíl, k němuž směřujeme, pak nás ani všechny ty mimořádnosti, nebo naopak deficit řádného chodu nemohou odvrátit od cesty, na níž jsme, a která vede do věčné radosti. Ať nás tedy Bůh po této cestě vede k sobě, a my ať šťastně k Němu doputujeme. Na cestě ať nás provází přímluva Matky Boží, sv. Zdislavy – patronky naší diecéze i všech našich nebeských přímluvců. Požehnaný čas odpočinku přejeme do těchto dní.

Mons. Martin Davídek
generální vikář

DUCHOVNÍ SLOVO

Promluva litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta na Slavnosti Těla a krve Páně v roce 2020

Drazí bratři a sestry,

dnešní první biblické čtení z 5. knihy Mojžíšovy se svými pouhými třemi verši je natolik obsahově vydatné zvláště ve vztahu k Božítělové slavnosti, že si je můžeme vzít celé jako předlohu k eucharistické úvaze, ale i k post karanténní situaci. Starozákonní významná biblická postava Mojžíše je nám zde představena jako vzor člověka, jenž byl Bohem mimořádně vyvolen a také pro ojedinělou službu ve prospěch vyvoleného národa vybrán. Udivuje nás, s jakou rozvahou Mojžíš plní Boží úkol být vůdcem putujícího lidu: kde se vzala tato jeho zdatnost, schopnost a moudrost? Mojžíš má svou vlastní dramatickou historii. Ale kdo ji nemá? Vzpomeňme na jeho narození a první okamžiky poté, co spatřil světlo světa uprostřed hebrejské rodiny. Jako hebrejský chlapec měl být, podle faraonova nařízení, usmrcen, utopen, a když byl jistou shodou náhod a okolností položen do košíku a pak na vodní hladinu, stejně byl ponechán jedinému osudu: zahynutí. Tak by se také stalo, kdyby Hospodin s Mojžíšem neměl své plány. A co by se stalo s námi, kdyby i s námi neměl Bůh svůj plán? Přes egyptské životní epizody se nakonec objevuje jako ten, kdo má na poušti být čtyřicet let stále s lidmi a doprovázet je z otroctví ke svobodě do Bohem zaslíbené země, a zprostředkovávat jim Boží plány, kterým sám ne vždy dobře rozuměl. Vytrval a neutekl ani v trpkých chvílích nepochopení u lidí, ani při nesnadném vnímání a uskutečňování obtížných Božích pokynů. Jistě, musí znovu a znovu slyšet to samé a stále to stejné: máme hlad a žízeň! Kritické okamžiky Mojžíš prožívá nejprve sám, když v sobě musí vyřešit životně důležité otázky lidské obživy, a to samozřejmě nejen té své, ale především druhých lidí, unavených poutníků. Má v něm postupně dozrávat vědomí, že Hospodin se stará i tehdy, když lidé mají hlad a žízeň. Avšak Mojžíš nedoprovází lid jen k blahobytu a životnímu dostatku. Sobě i druhým musí připomínat, že se neputuje jen do zabezpečené, i když zatím neznámé země, ale do vlasti, kterou jim Hospodin slíbil dát. A na cestě takového putování k cíli domova nestačí jen chléb od pekaře, maso od řezníka a načepované nápoje k zahnání žízně! Zdrojem, resp. pramenem posily na vyčerpávající pouti je sám Hospodin, a ten dává svůj pokrm i svůj nápoj v dostatečném množství, a v pravou chvíli tak, aby se povědomí o Něm při nasycených žaludcích zcela nevytratilo. Proto se objevuje „mana“ jako víc než chutný a výživný chléb a občerstvující a oči očišťující voda k prohlédnutí, jež zázrakem vytryskla ze skály, kde by ji nikdo nečekal. Zkrátka, Izraelité do zaslíbené země putovali pod neustálým Hospodinovým dohledem a v trvalé Mojžíšově péči. Mají se stále více blížit vznešenějšímu cíli, než je pozemská, byť zaslíbená a krásná, země! Musí jít dál: k cíli za horizontem, k cíli mnohem šťastnějšímu, než je sebešťastnější pozemské štěstí, totiž štěstí života s Bohem navěky v nebi!

Bratři a sestry, v uplynulém období karantény jsme, podobně jako Izraelité, žili jako Boží děti, pod péčí Boží i ochotných obětavých lidí. Nedostávalo se nám vždy nebeského chleba Eucharistie, ale zůstávalo nám to, co Mojžíš před mnohými lety kladl lidem na srdce, a co by dnes v jisté obměně mohl říci i nám. Tehdy svému lidu řekl: „Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne.“ Pamatuj na dobu nouzového stavu karanténní situace, kdy tě, bratře a sestro, Hospodin v omezujících

Foto: Dominik Faustus

opatřeních vedl téměř stejně jako na poušti vedl svůj lid, jen proto, aby tě vyzkoušel a poznal, co v tvém srdci skutečně je, zda budeš jeho přikázání i v mimořádných a obtížnějších okolnostech života zachovávat, že nebudeš naříkat a cokoliv Mu vyčítat, zdali Mu zachováš svou věrnost, neboť ta se osvědčí právě v trpkých dnech nepohody. - A Mojžíš pokračoval: „Hospodin tě pokořil, dal ti pocítit hlad a nasytil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst.“ Bůh tě, bratře a sestro, v této době chtěl vyzkoušet v pokoře a dal ti pocítit hlad po Eucharistii, které se ti nedostávalo s pravidelnou samozřejmostí. Vyhladověl tě až tak, abys lačněl ne po té starozákonní, z nebe padající, ale po té skutečné nebeské maně, nesamozřejmém Božím daru všech darů, a abys byl natrvalo poučen, že nežiješ jen tím, co si sám seženeš, obstaráš a vynutíš, ale že můžeš žít vším, co pochází z mých rukou a úst, byť by to bylo jen pouhé jediné slovo, avšak slovo Boží. - Mojžíš svou řeč dokončuje: „Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustině bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrdší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali.“ Drahý bratře a drahá sestro, nezapomeň na Boha a chraň se mnohem těžší choroby, než je nebezpečný koronavirus, totiž smrtelné choroby nevděčnosti. Jen On, Bůh jediný, tě může a chce vždycky vyvést z otroctví tvých nejistot, zmatků, strachů a obav. I kdyby ses ocitl v jakékoliv hrozivé pustině, v místě ohnivých hadů a štírů, v prostředí nákaz a infekčních ohrožení, bez vody a sousta stravy, On o tobě ví. A je připraven jednat ve tvůj prospěch. Ovšem bude ti pomáhat podle svého, nikoliv tak, jak bys ty chtěl, aby ti pomáhal. Když dávní otcové jedli neznámou manu a napájeli se vodou, jež vytryskla z tvrdé skály, nerozuměli, že je to v tu chvíli ten nejlepší pokrm a nejlepší nápoj. Kdyby odmítli, zůstali by hladoví a žíznili by dál. Eucharistický pokrm a nápoj je dar darů. Nevyniká chutí, ale dosahem do věčnosti.

Mons. Jan Baxant

Zamyšlení v čase doznívající pandemie roku 2020

Snad až příliš dlouho jsme s ohledem na karanténní opatření letošní pandemie zůstali bez osobního kontaktu s Ježíšem, přítomným v Nejsvětější svátosti oltářní, ale můžeme s upřímností říci, že jsme tím opravdu trpěli? Jistě, využívali jsme, mnozí kupodivu až v nevídaně hojné míře, všech elektronických vymožeností této doby, a na dálku, on-line, jsme svýma očima i ušima sledovali přenášené bohoslužby. Bohu díky za to! Některým z nás, hlavně těm starším, to bývá osudem už delší čas, že jsou „eucharistickými diváky“ bez toho, aby se nyní podřizovali jakýmkoli omezení nouzového stavu. Je nasnadě, že pro mladší a zdravé křesťany a katolíky by setrvávání v pozici onoho, třeba i velmi zbožného a soustředěného, ale jen diváka, bylo neomluvitelné před lidmi, kterým máme být příkladem v horlivosti pro Pána i před Bohem, i když víme, že je vůči každému člověku mimořádně vstřícný svým pochopením. V posledních dnech doznívající pandemie se z různých stran ozývají různé názory na relativně největší nebezpečí pro život křesťana a jeho nesmrtelnou duši. Není to ani tak obava z ochlazení vztahu k místu jeho vlastního kostela, jenž je mnohdy nazýván i druhým domovem věřícího člověka. Největší duchovní škodu nezpůsobí ani několikatýdenní přerušení povinnosti účasti na nedělní bohoslužbě. Televizní přenos přece nahradí i ji. Ale neklid srdcí především rodičů, že se osobní neúčastí na nedělní mši svaté u jejich dětí ohrozí zavedený sváteční rytmus a užitečný domácí řád dne Páně, se v označení vážného náboženského nebezpečí ubírá správným směrem. Jeví se totiž stále více zřejmým, že absence udržované harmonie svátečního dne, častovaná pokleslou a někdy i značně vysmívanou poznámkou nedělních spáčů právě na adresu pravidelných účastníků svátečních mší svatých: „voni choděj v neděli do kostela, a co z toho ti blázni maj?“ je hodnota, postradatelná delší dobu jen těžko. Jít v den Páně na eucharistickou bohoslužbu mše svaté v čase, který mi nemusí hned a vždy vyhovovat, ale vyhovuje jiným, je projevem zájmu křesťansky smýšlejícího člověka o Boží tajemství, jehož se při bohoslužbě účastní a doslova „dotýká“, ale i zájmu o spolubližní věřící, se kterými se může potěšit ve zjištění, že není sám. A to není zase až tak málo!

O jakých nebezpečích bychom se tedy měli zmínit? Předně se podívejme na samu skutečnost Eucharistie. Stále a stále, dětem i dospělým, a především sobě, bychom měli připomínat jednu hlubokou, a žel, opomíjenou pravdu. Nejsvětější Svátost oltářní není bílé kolečko, oplatka. Není žádným sebesvětějším předmětem. On, Kristus, není „to“, aby se jen řeklo: „jdu si pro ‚to‘“, ani nemohu jen tvrdit, že je to „ta“ svátost, ve smyslu svaté věci. Eucharistie je ON, Kristus, nerozdělený, neumenšený, živě přítomný. Jít v neděli do kostela na mši svatou znamená víc než být účasten náboženského obřadu, který navíc lze zprostředkovat na dálku on-line, jak už bylo zmíněno. Být na nedělní mši svaté a aktivně se jí účastnit vyžaduje citlivé pochopení pro hodnotu návštěvy. Skutečně, Kristus navštěvuje mne a já Jeho. Dlouhodobá ztráta tohoto ryze osobního a bezprostředního kontaktu se zdá být jedním z velkých nebezpečí nouzových opatření minulých měsíců. Hrozilo by totiž, že vymizí cit pro posvátno, vytratila by se jakási „vůně“ Ježíšovy kalvarské oběti, jeho sebedarování se až do krajnosti. Toto lidi oslovuje a přitahuje. Odevzdal přece všechno, sama sebe, nic si pro sebe neponechal. Vnímání Ježíšovy vydanosti, živě připomínané při eucharistické slavnosti, je něco jedinečného a pro růst v křesťanské víře věc nepostradatelná tak, jako je každé meziosobní setkání „face to face“, resp. „vis-à-vis“ nenahraditelné a nenapodobitelné, a proto vyhledávané.

Kdo by nyní netoužil po stavu, který bychom po doznívající pandemii nazvali normálním? Snad všichni. Jen je třeba vědět, že tento stav nebude zajištěn pouze odstraněním všech hygienických a dezinfekčních opatření, včetně roušek a rozestupů. Nastane, až se naplní hluboká touha kohokoliv z nás být pospolu s Ježíšem a lidmi. Nikoliv virtuálně (jen na oko), ale reálně (opravdově).

Slavnost Těla a Krve Páně, svátek Božího Těla, bývá vždy předzvěstí školních prázdnin. Letos o začátku prázdnin ani moc mluvit nemůžeme. Ty trvají vlastně už více než obvyklé dva měsíce. Bez ohledu na prožitou karanténu, nouzový stav, prázdniny – neprázdniny, opatření, uvolnění a rozvolňování, normálně žít můžeme ihned. Kristus - s našimi bratřími a sestrami - o setkání s námi zájem jistě má.

Mons. Jan Baxant

OHLÉDNUTÍ ZA PANDEMIÍ COVID-19

V březnu letošního roku do našich životů vstoupila světová pandemie coronavirové nákazy s označení COVID-19. Přinesla s sebou nejistotu, strach, izolaci, omezení, mnoho nových bezpečnostních opatření, ale také větší zodpovědnost a disciplínu. Byla to také ona, která svou přítomností ukázala hrdinství a obětavost pracovníků zdravotnických a sociálních zařízení, probudila kreativitu českého národa např. při šití nezbytných ochranných roušek a znásobila ochotu pomáhat těm, kteří naši pomoc potřebují.
Ještě stále úplně neodešla a nějaký čas tu s námi nejspíš pobude. Zbývá jen trpělivě počkat, až nás jako přišla, zase stejně opustí.
Připomeňme si v časovém sledu uplynulé měsíce a také zamyšlení diecézánů, kteří se o své myšlenky v době izolace s námi podělili.

4. března 2020

Výzva diecézánům
Výzva litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta k projevu duchovní křesťanské solidarity v situaci globálního stavu zdravotní nouze, vyhlášeného kvůli epidemii Světovou zdravotnickou organizací.

6. března 2020

Prohlášení ČBK k riziku onemocnění COVID-19
V souvislosti s šířícím se onemocněním COVID-19 způsobené koronavirem přinášíme prohlášení českých a moravských biskupů.

10. března 2020

Výzva ČBK v souvislosti s vyhlášením mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ohledně shromáždění osob

Výzva litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta ze dne 10. března 2020

12. března 2020

Změna termínu diecézního setkání mládeže s otcem biskupem
Z důvodu hrozící epidemie koronaviru rozhodlo vedení diecézního centra mládeže se souhlasem litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta o změně termínu 55. diecézního setkání mládeže. Setkání se uskuteční 16. 8.–20. 8. 2020 v interdiecézním centru života mládeže v Příchovicích.

Prohlášení českých a moravských biskupů k mimořádnému opatření vlády ze dne 12. března 2020

Výzva litoměřického biskup ze dne 12. března 2020

13. března 2020

Manuál pro domácí nedělní bohoslužbu v čase pandemie
Pastorační středisko Arcibiskupství pražského připravilo Manuál pro domácí nedělní bohoslužbu v současném nouzovém stavu pandemie COVID-19.

16. března 2020

Organizační opatření pro osmidenní dobu celostátní karantény, tj. od pondělí 16. 3. do úterý 24. 3. 2020,
vydané litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem pro všechny duchovní správce a statutární orgány farností a zaměstnance Biskupství litoměřického, včetně biskupské kurie.

Pastýřský list litoměřického biskupa Mons. J. Baxanta, Karanténní oktáv – „osmidenní" jako příležitost
Pastýřský list litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta ze dne 16. března 2020.

Mons. Jan Baxant pro televizi Litoměřicko.cz

19. března 2020

Pandemie koronaviru: Slovo Mons. Jana Baxanta pro Litoměřicko24.cz
Slovo litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta k pandemii koronaviru pro regionální televizní stanici Litoměřicko24.cz ze dne 19. března 2020.

22. března 2020

Katolický týdeník ke stažení zdarma
Po dobu mimořádných vládních opatření, která mají omezit šíření nákazy koronavirem, kdy bohužel distribuce Katolického týdeníku v různých místech naší země i do zahraničí se potýká s obtížemi, mají čtenáři možnost stáhnout si zdarma číslo 12/2020 přímo z webových stránek patřících týdeníku.

23. března 2020

Celosvětová síť modlitby s papežem: úmysl na druhou polovinu března 2020
Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka pro dny koronavirové pandemie: Buďme nablízku nemocným a rodinám trpícím koronavirovou pandemií a modleme se za pastýře, kteří za této krize mají provázet Boží lid.

Pastoračně-organizační opatření, platné od 24. 3. 2020, až do odvolání
Pastoračně-organizační opatření vydané litoměřickým biskupem Mons. J. Baxantem v pondělí 23. března 2020 pro všechny duchovní správce, statutární orgány farností a zaměstnance Biskupství litoměřického, včetně biskupské kurie.

24. března 2020

Duchovní krizová pomoc po telefonu
ČBK reaguje na tuto mimořádnou situaci a nabízí věřícím duchovní pomoc na telefonu po celé České republice. Na kněze, kteří se dali k dispozici na výzvu svých biskupů a jsou ochotni vykonávat tuto službu, se mohou obrátit všichni, kteří v době pandemie potřebují podporu nebo povzbuzení.

25. března 2020

Společná modlitba Otče náš
Papež František vyzval všechny křesťany, aby se tuto středu 25. března v pravé poledne společně pomodlili modlitbu Otče náš.

Dopis litoměřického biskupa mládeži
Dopis litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta mládeži litoměřické diecéze dne 25. března 2020.

26. března 2020

Polední zvonění a modlitba Páně
Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant vyzval k tomu, aby duchovní správci nechali ve svých farnostech zvonit zvony každý den v poledne na cca 5 minut jako výzvu k modlitbě Páně „Otče náš".

29. března 2020

Pastýřský okružní dopis litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta
Pastýřský okružní dopis litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta, určený všem bratřím a sestrám, žijícím na území Litoměřické diecéze, ze dne 29. března 2020.

30. března 2020

Křížová cesta s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem je k dispozici
Biskupství litoměřické dává k dispozici redukovanou verzi původního vydání brožury „Křížová cesta Ostré u Úštěku s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem". Je určena zejména pro osobní potřebu věřících v době nouzového stavu z důvodu pandemie COVID-19.

(BŘEZEN AŽ ČERVEN 2020)

31. března 2020

Dopis litoměřického biskupa všem katechumenům

Dopis litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta všem katechumenům, kteří se připravují na přijetí svátosti křtu.

1. dubna 2020

Celosvětová síť modlitby s papežem: Naléhavý úmysl na měsíc duben 2020

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc duben 2020 pro dny koronavirové pandemie: Modleme se za nemocné, za trpící lidi.

3. dubna 2020

Oslava Světového dne mládeže na TV Noe

V době, kdy nemohou být diecézní či děkanátní setkání mládeže, přináší TV Noe v sobotu 4. 4. 2020 od 17 hodin krátkou alternativu v podobě studia VSTAŇ!

ČBK podporuje Sbírku pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci!

Velikonoční výzva českých a moravských biskupů

Výzva českých a moravských biskupů k oživení staré velikonoční tradice: v době Velikonoční vigilie (na Bílou sobotu) po setmění, zapálit za okny domovů svíčku, případně vystavit obraz našeho Pána Ježíše Krista, jako svědectví, že Ježíš je Světlem našeho života.

4. dubna 2020

Dopis všem diecézánům od litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

Dopis adresovaný všem diecézánům od litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta k nadcházejícím velikonočním svátkům ze dne 4. dubna 2020.

5. dubna 2020

Květná (pašijová) neděle

V neděli 5. dubna 2020 slaví církev Květnou (pašijovou) neděli. Letos z důvodu pandemie koronaviru bude Květná neděle liturgicky slavena podle Vademeca pro kněze bez účasti lidu.
Text homilie litoměřického biskupa ke Květné neděli najdete na diecézním webu.

7. dubna 2020

Obnova svěření a zasvěcení Bohu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie

Česká republika se připojuje k obnově svěření a zasvěcení Bohu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, a to modlitbou, kterou kardinál Dominik Duka, předseda ČBK, přednesl před sochou Panny Marie Fatimské v arcibiskupské kapli ve středu 8. dubna 2020 v 7.15 hodin.

8. dubna 2020

Nový web Velikonoce.cz

Nový web Velikonoce.cz přibližuje veřejnosti duchovní poselství Velikonoc. Lze na něm sledovat programy, které nabízejí místní farní společenství. Zároveň je také možné, aby duchovní správce svůj kostel k tomuto webu přihlásil a nechal sdílet program, který letos bude probíhat bez přítomnosti veřejnosti (např. on-line bohoslužby).

Litoměřický děkan J.M. can. ICLic. Mgr. Józef Szeliga v ochranném obleku zachycen při návštěvě domova pro seniory na Dómském pahorku.

9. dubna 2020

Dopis litoměřického biskupa kněžím a jáhnům na Zelený čtvrtek 2020

Zelený čtvrtek je den, kdy si církev připomíná ustanovení svátosti kněžství a eucharistie.

Památka Poslední večeře Páně na Zelený čtvrtek 2020

Homilie litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta ke mši svaté slavené na památku Poslední večeře Páně na Zelený čtvrtek.

10. dubna 2020

Velký pátek 2020

Homilie litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta k Velkému pátku v roce 2020.

11. dubna 2020

Slovo litoměřického biskupa k Bílé sobotě 2020

K letošní Bílé sobotě, kterou prožíváme v omezení karanténních opatření, napsal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant pastýřskou promluvu s přáním požehnaných Velikonoc.

12. dubna 2020

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 2020

Pro tuto neděli, v níž se církev raduje ze slavného Kristova vzkříšení a slaví Boží hod velikonoční, napsal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant homilii určenou těm, s nimiž se z důvodu pandemie nemůže při letošní slavnosti osobně setkat.

On-line velikonoční bohoslužba v Liberci - Ruprechticích

On-line bohoslužba o Velikonocích v Ústí nad Labem

OHLÉDNUTÍ ZA PANDEMIÍ COVID-19

16. dubna 2020

Cesta 121 věnovala farnostem dezinfekční prostředky

Ve čtvrtek 16. dubna 2020 dostalo litoměřické biskupství dezinfekční prostředky, které věnovala Cesta 121, o.s. K dispozici budou pro farnosti na recepci litoměřické biskupské kurie. Děkujeme Cestě 121 za velkorysý dar a pomoc farnostem.

Cesta 121 přivezla dezinfekční prostředky do Litoměřic

17. dubna 2020

Noc kostelů se uskuteční v pátek 12. června 2020

Vzhledem k složité situaci a stále se měnícím pokynům v nouzovém stavu jsme obdrželi od ústředí Noci kostelů nové informace ohledně konání letošního ročníku Noci kostelů. Nejzásadnější změnou je posunutí termínu konání akce na pátek 12. června 2020.

18. dubna 2020

Dopis všem kněžím a jáhnům v čase blízkého zpřístupnění bohoslužeb

Dopis litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta adresovaný všem kněžím a jáhnům v čase blízkého zpřístupnění bohoslužeb ze dne 18. dubna 2020.

Pastorační pravidla pro uvolňování omezení týkající se bohoslužeb

Pastorační pravidla pro uvolňování omezení týkající se bohoslužeb platná v období od 27. dubna do 7. června 2020 (ze dne 18. dubna 2020).

20. dubna 2020

Ochranné štíty pro Biskupství litoměřické

Litoměřické biskupství obdrželo darem od Technického klubu mládeže, DDM Rozmarýn Litoměřice ochranné štíty. Na Dómský pahorek je přivezl pan Zbyněk Rudolf, který je v Technickém klubu vedoucím. Děkujeme za praktický dar a pomoc farnostem litoměřické diecéze.

Pan Rudolf z DDM Rozmarýn předává ochranné štíty

24. dubna 2020

Bohoslužby za účasti 15 osob jsou povolené již od 24. dubna

Vláda ČR na včerejším jednání rozhodla, že bohoslužby a náboženské obřady za účasti 15 osob jsou povolené již ode dneška (24. dubna). Mění se tedy původní datum, které bylo stanoveno až na pondělí 27. dubna.

30. dubna 2020

Litoměřické biskupství obdrželo od Cesty 121 další dezinfekční prostředky pro farnosti

Ve čtvrtek 30. dubna 2020 obdrželo od Cesty 121 litoměřické biskupství další várku dezinfekčních prostředků určenou pro farnosti. Děkujeme za dar a pomoc farnostem litoměřické diecéze.

1. května 2020

Výzva litoměřického biskupa zaměstnancům k obnovení pracovní činnosti

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant vyzval listem všechny zaměstnance biskupství k obnovení pracovní činnosti po skončení nouzového stavu po 17. květnu 2020.

10. května 2020

Zvony se rozezní 12. května ve 12.00 hodin

Na úterý 12. května připadá Mezinárodní den zdravotních sester, a proto se ve 12.00 hodin rozezní zvony po celé ČR jako poděkování všem sestrám a pracovníkům ve zdravotnictví za jejich mimořádné nasazení v této nelehké době.

6. června 2020

Zamyšlení v čase doznívající pandemie roku 2020

(Celý text zamyšlení litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta si můžete přečíst na straně 5 tohoto čísla časopisu Zdislava)

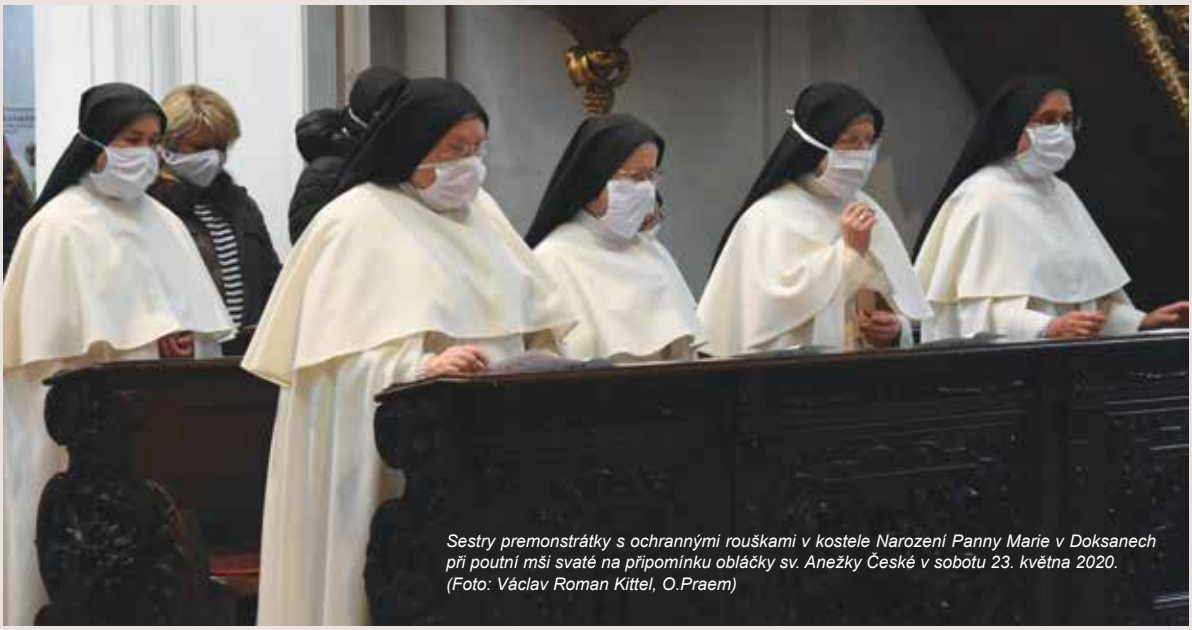
Sestry premonstrátky s ochrannými rouškami v kostele Narození Panny Marie v Doksanech při poutní mši svaté na připomínku obláčky sv. Anežky České v sobotu 23. května 2020. (Foto: Václav Roman Kittel, O.Praem)

CO MI ODNÁŠÍ A PŘINÁŠÍ LETOŠNÍ „ZVLÁŠTNÍ“ POSTNÍ DOBA

Ocitli jsme se v půli postní doby. Za tři týdny bychom měli začít prožívat takzvané Triduum, tedy vyvrcholení celého půstu. Doby, kdy s Ježíšem procházíme znovu a znovu křížovou cestu. Kdy jsme vybízeni k zastavení se. Máme možnost zamyslet se nad svým dosavadním životem. Kam směřujeme, jakou roli hraje v našich životech Ježíš Kristus. Připomínáme si naše nedostatky, naše klopýtání a jsme pobízeni ke změně. A to nejen křesťané, lidé věřící, ale i nevěřící. Všichni máme možnost zamyslet se, zastavit se, popřemýšlet a případně se pokusit o změnu.

Letos jsme ovšem v jiné situaci.

Pro mě začala postní doba neobvykle ještě před vyhlášením nouzového stavu. Můj život se v srpnu 2019 celý obrátil vzhůru nohama. Nejen, že jsem oslavila tzv. Kristova léta, od kterých jsem ještě před oslavením mnoho očekávala, ale pár dní před nimi mi byla diagnostikována nepříjemná nemoc. Nemoc, která - je-li nalezena v tomto stádiu - bývá často fatální. Byl to bod zlomu. Okamžik, kdy se mi zastavil celý svět. Celý dosavadní život. Co budu dělat? Dožiji se operace? Přežiji ji? Jaký bude následný verdikt? Vzhledem k tomu, že je březen 2020, ano, stále žiji a navzdory všem komplikacím se zdá, že snad ještě nějakou chvilku žít budu. Přesto: Co dál? Jak naložit se svým životem? Je třeba dát mu smysl. Chytit tuto druhou šanci a začít žít!

Proto jsem se rozhodla prožít letošní půst jinak. Odříkávat si zábavu, alkohol, kouření, ale to mi nestačí. Zkusila jsem to a nikam to nevedlo. Proč? Bylo to povrchní. Vlastně jsem se mohla ztotožnit s farizeji, kteří o tom, že se postí, všude mluví, dělají to tak, aby to každý viděl. Letos jsem to chtěla jinak. Opravdově, hluboce, po boku svého nejlepšího Přítele, kterým je Ježíš Kristus! Ano přátelé. Je to má nová, opravdová a skutečná láska! Jsem beznadějně zamilovaná! Určitě to znáte. Každý byl či je někdy zamilovaný, a to do kohokoliv, na tom nezáleží. Jistě chápete, jak se hluboko uvnitř cítím. Vidím snad jen jeden jediný rozdíl a tím je – nemám růžové brýle…

Denně s Ním hovořím, směji se i pláču. Někdy se dokonce přistihnu, že si spolu povídáme i v dopravních prostředcích… Občas mi trvá, než si toho všimnu, takže je možné, že najdete nějaké vtipné video na YouTube…haha…

Proč o tom všem mluvím? Do vyhlášení nouzového stavu to vše bylo super. Veškeré naše rozhovory a rozjímání byly završeny večerní mší svatou, ve které jsem Ho mohla přijímat i fyzicky. Bože, jaká nádhera! Jak já se na to vždy těšila! Ale… dostali jsme se k podstatě celé věci. Najednou to není možné. Najednou sedím celé dny v pokoji a mám pocit, že jsem sama. Proč? Že si odporuji, když je stále se mnou? Protože nemohu DOMŮ! Ano! Kostel je můj DOMOV! Náš DOMOV! Nikdy jsem ho neměla. Celý život ho hledám a když jsem ho konečně nalezla, jsem zavřená ve věznici a spoutaná stejně jako byl Petr (Sk 12, 6-10). Jenomže Petra osvobodil anděl. Kdo osvobodí mě? Nejspíš až ukončení karantény? Ne přátelé, dochází na lámání chleba. Je-li pravdou, že je Kristus stále se mnou, tak tomu tak musí být kdekoliv a kdykoliv! Nebo ne?

Víte, i přes mou zamilovanost se občas stávalo, že jsem do kostela nešla. Já nestíhám, nevadí, můžu jít zítra... Dneska nikam nejdu, zůstanu doma, stejně bych pak šla zase do Mlýna (tj. má oblíbená čajovna) a dneska chci být „hodná“, nevadí můžu jít zítra…

No a jak to dopadlo? Nemůžu jít zítra. Nemůžu jít pozítří. Nemůžu jít za týden. Už jistě chápete. Je to tak. Některá přísloví jsou hlubšího charakteru, než se zdá. Např.: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítra!“

Tedy, co mi bylo odňato a co přidáno? Co nám všem?

Michaela Sladká

Chvála Kristu, otče biskupe!

Chtěl bych Vám poděkovat za slova, listy, modlitby, skutky a příklady, kterými nás provázíte těmito nevšedními dny. Opatření, která v současné chvíli pomáhají v boji proti nákaze, náš pracovní režim na statku takřka nezměnila, přesto vnímám silně jejich přítomnost. Společnost je vyvedena ze starých pořádků, domnívám se však, že veskrze pozitivně. Všude je patrná jakási sounáležitost, která asi nebude věčná, třeba velmi brzy opadne, ale je, myslím, nesmírně cenná. Každý člověk snad pozná, že si lidé neumí být vzájemně jen vlky, což je skvělé! Pomyslný „dobroměr“ by v těchto dnech nejen v naší zemi, ale na celé planetě, ukazoval krásné hodnoty pomoci, vlídnosti, porozumění, naslouchání... Lidská komunikace se více přesunula do virtuálního světa, telekomunikačních sítí, do médií. Vidím zde však proměnu v obsahu: sdílí se hrdinové, kteří pomáhají, vtipy, dobré filmy, zábava. Zrovna před chvílí hrálo rádio písničku, která byla složena zdravotníkům jako poděkování za práci v těchto dnech. Atmosféra letošní postní doby je sváteční. Někam ustoupila nenávist a hádky. Ve veřejném prostoru nemívá často smrt mnoho místa, obvykle jen zazní jako ojedinělá tragédie ztráty známé osobnosti, bolest rodin několika padlých v boji, při neštěstí, v nejběžnějším případě jako číselná statistika úmrtí ze zemí nám tak geograficky i kulturně vzdálených.

Žijeme totiž ve společnosti, která, ač stárne, uctívá kult mládí - skoro by se dalo říct, že jsme novým druhem „člověk moudrý nesmrtelný“. Najednou je však mezi námi něco tak malého a přesto zničujícího. Žádný z nás si nemůže být ničím jist. „Pomni člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš“, takto nám už mnohá léta začíná doba postní, leč až letos si mnozí z nás uvědomují, co to vlastně znamená. Věřím, že si celá společnost uvědomuje skutečnost, kterou jste popsal Vy: lidské možnosti jsou omezené. Mnohým se v jejich domovech dostává něčeho, čeho se často tolik bojíme - ztišení. Když jsem v sobotu šel v Litoměřicích jindy rušnou ulicí, slyšel jsem zpívat ptáky. Napadlo mě, že jsou hlasitější, ale pak mi došlo - to jenom město se ztišilo.

Ve ztišení těchto dní může člověk zaslechnout mnohem více než jindy. Postní dobu jsem měl vždy zvláštním způsobem rád, mimo jiné i proto, že se na polích vykoná většina jarních prací, především setí. Vždy jsem setí i sázení vnímal jako akt víry a naděje. Semeno, hlíza, sazečka, to všechno se v půdě jako zázrakem proměňuje, ožívá, aby se z vláhy za svitu slunce rodil a vznikal nový život. I letos už je většina polí v naději osetá. Jaro nesměle přichází i přes mrazivá zaváhání, příroda ožívá, krajina se vlídně ozelenila, kvete a žije. Snad i tyto obrazy z naší přírody nás potěší na mysli, abychom neztráceli víru a naději.

Kéž je letošní jiná delší postní doba dobře využitou šancí pro nás pro všechny!

Antonín Štěpanovský

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Nevím, jak se to mohlo stát, ale úplně jsem zapomněla, že se na Velký pátek nepracuje.
Marně jsem lákala své kolegy do práce, marně jsem je vábila na dobrý pocit ze splněných úkolů, na mazanec, který jim upeču, na společné šťastně prožité chvíle od osmi do šestnácti… Nic na ně nezabralo a odmítli se zúčastnit mých workoholických radovánek.
Zůstala jsem sama.
A tak jsem nadila svou kabelu šanony, spisy, deskami a dalšími důležitostmi a umíněně jsem to všechno táhla domů, že si své pracovní orgie užiju doma. Leč probudila jsem se do svátečního dne a kupodivu, můj pracovní elán byl ten tam. Dala jsem si dlouhou snídani s dlooooouhoooou kávou, a proti mému očekávání, žádný nástup výkonnosti se nedostavil. Místo toho přišlo zvláštní ztišení.
A tak si tak sedím u kouřících krbových kamen, sedím si a zírám na hořící polena, dýchám CO_2 z plných plic, upíjím thé a rozvažuji o tom, co se před dvěma tisíci roky dělo na Golgotě.
Vidím to jako dnes, ten zfanatizovaný, řvoucí dav, povětšinou negramotných a lehce zmanipulovatelných chudáků toužících po jakémkoliv adrenalinu a vzruchu, kterak před sebou žene ubohého zbitého chlapa na popraviště za městem.
Chlapa v nejlepších letech, ještě včera docela fešáka, urostlého, s hezkou postavou a pěknými vlasy, s něžným oduševnělým obličejem, mužského vzdělaného a myslícího, nezávislého a nepokořeného.
Chlapa, který svým charismatem dokázal v lidech probouzet to nejskrytější dobro, touhu vymanit se ze škatulek otroků a zatracenců, a nebát se hledat svou důstojnou cestu k opravdovému štěstí.
Muže, který nikdy nevzal do ruky zbraň, a přesto se ho mocní tehdejšího světa dost báli.
Vidím člověka, který dokázal mít rád i ty, kteří patřili na okraj společnosti, zloděje a bídáky, šlapky, vrahy a lháře, lidi prolezlé chorobami, špinavé a zapáchající, nuzné a nevzdělané, a přesto je, oproti tradičnímu vnímání tehdejšího světa, dokázal mít v úctě a vážit si jich jako lidských bytostí.
Teď je z něj již jen krvácející odsouzenec na smrt, žíznivý a vyděšený, zbědovaný muž, kterému nikdo nedopřál možnost, aby se hájil, aby vysvětlil svou pravdu, aby byl souzen spravedlivě.
Vidím muže, který ví, že za několik hodin bolestivě umře a který má z tohoto setkání se smrtí strach.
Vidím jeho ubohou mámu, která umírá hrůzou. Cítím její bolest za hrudní kostí z toho šíleného žalu nad tím, že vidí trpět své dítě, že ho nemůže bránit a zachránit, že mu nemůže pomoct, že už nemá příležitost obejmout ho, ošetřit ho, rozloučit se…
Vidím jeho zaražené přátele, kteří stojí opodál a bojí se mu jít na pomoc, aby se hněv davu neobrátil také proti nim, vidím i toho, který zradil, jak postává vzadu, zmatený a vyděšený z toho, co způsobil svým trestuhodným činem…
Cítím se stejně zle, jako ti všichni.
Počítám své Jidáše. Všechny ty, kteří mě kdy zradili. Kteří zradili moji důvěru, moji lásku. A že jich bylo… pět, šest? Deset?
Vzpomínám na všechny své nespravedlivé soudce, kteří mne neprávem odsoudili a zatratili, kteří nade mnou vynesli svůj soud, aniž by mi dali šanci se bránit.
Vzpomínám na ty, kteří se mě nezastali, když jsem potřebovala jejich podporu, kteří se s rozpaky a mlčky dívali, jak na mě druzí plivají.
I já slyším ten výsměch a ponižování, i já cítím, jak mě kolikrát lidé bezdůvodně přibíjeli na kříž svou nenávistí.
Cítím tu strašnou bezmoc.
Kolikrát už jsem klečela na kolenou a bila hlavou o zem? Kolikrát jsem si přála umřít, abych už nemusela tu bolest svého života dál nést, dál žít…? Kolikrát jsem došla až na konec?
Ano, mluvím o sobě, ale vím, že víte, že mluvím o každém z vás.
I vy jste ti, kteří jste byli zrazeni a zrazováni. Ale také, stejně jako já, i vy jste těmi, kdo zradili.
I vy jste byli mnohokrát vysmíváni a nespravedlivě souzeni, a sami jste kolikrát podlehli rychlým soudům a nespravedlivým závěrům.
I vy jste byli mnohokrát ukřižováni těmi, kteří vás soudili bez kousku svědomí, bez citu, bez zájmu poznat vaši pravdu.
Ale i z vašich úst kolikrát zaznělo: „Ukřižuj!“
Ano, přiznejme si to, v každém z nás je kus Jidáše, kus Piláta a kus farizeje. Každý z nás má v sobě kus jejich špíny.

Ale i vy jste kolikrát byli na konci svých sil a toužili zmizet z tohoto světa a už o něm nikdy neslyšet. I vy jste častokrát došli na konec své cesty, mnohokrát jste ve svém životě zažili konec – smrt vaší osobnosti, vašeho ega, vašich lásek, přátelství, tužeb a plánů, vašich sil a vašich životních cílů a vašich nadějí…
A ve chvíli, když už se zdálo, že vše je ztraceno, že už není žádná jiná cesta, žádná naděje, i vy, stejně, jako ten muž z Golgoty, jste v sobě našli ohromnou sílu, a k překvapení všech znovu jste vstali, znovu se zhluboka nadechli čerstvého vzduchu, strhali obvazy, oprášili kolena a otřeli otlučená čela, zase jste se otočili ke slunci čelem, zvedli oči k nebi a radostně děkovali za další a novou příležitost znovu dýchat, dívat se na svět, jít dál, a zase mít své plány a touhy, opět se radovat, znovu milovat a cítit lásku, objímat své děti, usmívat se, plakat, pít čerstvou vodu a trhat jablka ze stromů, jíst čerstvý chleba a ležet v trávě a usínat a probouzet se…
Zase jste začali žít!
A i o tom je vzkříšení.
A také o tom, že v každém z nás je kus Ježíše a jeho čistoty.

Gabriela Doušová

OPUSŤME, CO JE NÁM VLASTNÍ A VYDEJME SE DO NEZNÁMA

Co by to tak pro nás mohlo znamenat? Stále se nacházíme v nouzovém stavu, v karanténě. Jak to na vás doléhá? Také sledujete na internetu napínavý závod kuliček? Nebo šijete roušky? Či dokonce propadáte úzkostem a depresím? Tak já, přátelé, prožívám všechno, co prožívat lze. Depresi i štěstí. Smutek i radost. samotu i nesamotu. Také poznávám něco nového. A to úplně nejvíc nové, neznámé, ovšem krásné, je nalezení rodiny. Nerozumíte?

Nacházíme se v těžkých časech. Nemůžeme navštěvovat své blízké doma, v nemocnicích, domovech pro seniory. Máme uzavřené kostely, zpovědnice. Chceme-li se zúčastnit bohoslužby, musíme se připojit na internet a sledovat ji online. Pro nikoho není tato situace jednoduchá a mnohdy je spíše depresivní. Cítíme se sami. I já se cítím sama. A to i přesto, že jsem zamilovaná do Krista a vím, že je stále se mnou. Jsem vyčerpaná a na pochybách, jak to bude dál… Ruší mi životně důležitá vyšetření, takže žiji i v nejistotě, jak to tedy je s mou diagnózou? Přesto za toto údobí cítím určitý vděk. Jak je to možné?

Denně rozjímám a mluvím s Bohem. Řeším vše, co se v mém životě doposud odehrálo a snažím se napravit vše, co lze. A jeden ze, pro mě, zásadních výsledků těchto chvil je nalezení Rodiny. Ano, od mala jsem sama. Ne, mám rodiče, žijící rodiče. Ale bohužel mi nikdy nedali sebe. Nedali mi lásku, nedali mi domov, tudíž jsem nikdy nevnímala, že bych měla rodinu. Až do teď. On mi to totiž Bůh konečně vysvětlil. Až se stydím, že mě to nenapadlo dříve. Bůh se mi dal plně poznat a ukázal mi pravou Rodinu! Rodinu, kterou mám celý život, jen jsem si ji zatím nějak nebyla schopná uvědomit. „Já jsem tvůj Otec!" řekl mi Bůh! Dále pokračoval: „Panna Maria je tvá Matka a Kristus je tvůj bratr! Rozumíš? My jsme tvá Rodina a jsme stále s tebou. Nikdy jsme tě neopustili, i když si to třeba myslíš."

Ano přátelé, je to tak. Ten, kdo svou Rodinu opustil, jsem byla já. Svým neustálým utíkáním. Schováváním se ke kamarádům, do hospod, do pití a kouření. Schováváním se do kostela! Nic se nemění na tom, že kostel je mým opravdovým domovem. Aby ne, když je mou Rodinou ta nebeská… Ovšem kostel je pouze budova. (Omlouvám se za takové vyjádření). Je-li mým Otcem Bůh, je se mnou všude. Vždyť je všudypřítomný.

Stále se ptáte, proč jsem do jisté míry, „vděčná" za tuto neobvyklou postní dobu?

Kdyby probíhala, jak jsme zvyklí, bez omezení, zákazů, příkazů, nenašla bych Rodinu. Ano, denně bych rozjímala. Ano, denně bych chodila do kostela. Ale také ano, denně bych chodila do Mlýna (mnozí víte – oblíbená čajovna). A je jedno, zda bych pila alko či nealko. Ztratilo by to tu hodnotu. Veškeré rozjímání by nebylo tak účinné. Úplně bych ho zazdila…

Proto se pokusme využít tyto dny, týdny k poznání. K poznání sebe sama, poznání druhých a někdo třeba i k poznání Boha. Pojďme vyjít sami ze sebe. Ze svých malicherností, sobectví, materialismu a vydejme se vstříc novému poznání. Novému životu, který jsme v běhu dnešní doby ztratili. Věřím, že když budeme hledat opravdově, z hloubi svého srdce, najdeme to, co potřebujeme!

A na závěr jeden biblický aforismus: „Člověk si může uvědomit hodnotu církve i tak, že stráví nějaký čas mimo ni."
Přeji Vám všem šťastnou cestu!

Michaela Sladká

ZNOVU A S ČISTÝM STOLEM

Byli jsme velcí. Byli jsme rychlí. Ničeho jsme se nebáli.
Svět byl velká výzva. Ten svět se však zpomalil.
Může za to něco tak malého, že to ani není vidět. Lidstvo začalo mít strach.
Všichni jsme se začali chovat jinak. Přestali jsme dělat nedůležité věci.
Přestali jsme kupovat zbytečné věci.
Začali jsme si více vážit pomoci druhého.
Svou pomoc jsme začali rozdávat více než kdy jindy.
Přestala se šířit epidemie arogance a nabubřelosti, začala se šířit pandemie solidarity.

Všimli jsme si, že svítí slunce.
Zjistili jsme, že máme za domem les.
Našli jsme za plotem souseda a zeptali se ho, jestli něco nepotřebuje.
Věci, které nešly, jdou. Zbytečnosti jsme hodili za hlavu.
Konečně jsme se soustředili na důležité věci.
Naučili jsme se usmívat očima.
Zjistili jsme, že technologie, které nás rozdělovaly, nás mohou naopak spojovat.
Zjistili jsme, že tu žijí tři generace.
Objevili jsme, že dvě generace umí pomoci jedné a jde to.
Naučili jsme se postarat se o sebe.
Našli jsme v sobě skryté možnosti.

Každá válka a krize, vedle zlého, přinese mnoho dobrého.
Tato krize nebude tak strašná, jako byly světové války.
Materiální škody budou zejména finanční.
Nezbudou po ní zbořená města. Naopak. Možná se opraví kdysi zbořené mosty. Jen po těch mostech nesmíme opět dupat, jako jsme to dělali doposud.

Tato krize nás naučí mnohému dobrému a novému.
Například si konečně pořádně umýt ruce.
Budeme mít proto skvělou příležitost, začít mnoho věcí znova, pořádně a s čistýma rukama.
A v mnoha případech klidně i s čistým stolem!

Buďte zdrávi!

Lukas Wünsch

Texty promluv a dopisů litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta z období pandemie COVID-19 najdete na diecézním webu **www.dltm.cz**
Foto: archiv farností a Biskupství litoměřického

Litoměřické MISIJNÍ KLUBKO se představuje

Naše Misijní klubko se narodilo před šesti lety v březnu 2014, když o 2. neděli postní složilo prvních devět dětí sliby Misijního klubka. Zavázali jsme se k denní modlitbě Zdrávas Maria za misie a jednou týdně si něco odřeknout ve prospěch chudých dětí ve světě. Už na prvním setkání jsme kreslili velikonoční pohlednice pro misie. O 4. neděli postní jsme ve farnosti uspořádali poprvé akci Misijní koláč a prodávali vlastnoručně vyrobené pohlednice. Začali jsme se scházet jednou až dvakrát za měsíc, abychom společně tvořili, dovídali se při hrách něco o misijních dílech, modlili se a zpívali.

Misijní neděle v roce 2015

Na svátek sv. Františka - 4. října téhož roku proběhlo v Litoměřicích diecézní setkání Misijních klubek, kde se naše „miminko“ představilo jako **Malí misionáři Jezulátka**.
Proč právě takto? Protože jako patronku jsme si vybrali sv. Terezii z Lisieux. Je totiž jedním z patronů misií a její celé řeholní jméno je Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře. Terezka chovala zvláštní úctu k malému Ježíškovi a ve své malé duchovní cestě nás učí dělat mu radost skrze drobné skutky lásky – to vše s bezmeznou důvěrou v Boha a jeho milosrdenství. Stejně jako dítě, které důvěřuje svému tatínkovi, se máme svěřovat našemu nebeskému Otci.
Další z důvodů – proč právě Jezulátko: Ve třetím tajemství Radostného růžence rozjímáme příchod Božího Syna na svět. Nenarodil se v přepychovém paláci, ale v chudé stáji na nenápadném místě – jako malé, bezbranné dítě. Sám Ježíš potom učí své učedníky – tedy i nás, že je přítomný ve všech chudých, slabých, tedy i v dětech, které hladoví, jsou opuštěné… a právě cílem našeho Misijního klubka je pomoci všem těmto potřebným – připomíná to i heslo Papežského misijního díla dětí – „Děti pomáhají dětem“.
Tato symbolika je vyjádřena na naší vlajce: Žlutooranžová barva představuje oheň, symbol lásky a síly Ducha Svatého. Oheň má také být znamením našeho zapálení se pro misionářské úsilí – aby se požár Boží lásky rozšířil do všech lidských srdcí. Otisky rukou se jmény znamenají naše odhodlání pracovat pro misie – odevzdat naše síly a schopnosti Bohu a bližním. Tvar rukou má připomínat sepnuté dlaně k modlitbě – chceme misijní dílo podporovat modlitbou. Růže ve spodní části představuje atribut svaté Terezie z Lisieux. Právě kolem této vlajky rozložené na stole jsme zahajovali modlitbou naše setkání.

Za celou dobu naší existence jsme toho prožili spoustu a podařilo se mnoho dobrého – uspořádat oslavy misijní neděle, misijní a postní koláč, adventní jarmarky, přispívali nám svými výrobky také farníci. Někdy se nám podařilo zapojit také děti ze skautu - jako během adventu 2018, kdy si děti spořily „misijní bonbónek“ – za odřeknutou sladkost si střádaly do kasičky drobnou částku, kterou symbolicky Ježíškovi předaly na Štědrý den. Tento hmotný (ačkoli drobný dárek) byl odeslán dětem v Sýrii, které žijí v zemi vleklých válečných konfliktů a nemají tak dobré zázemí jako my…
Děti, které mezi nás začaly chodit, už mají dnes jiné zájmy, jsou na školách. Jako by počáteční nadšení misionářů jaksi vyprchalo, vytrvaly 3 skalní rodiny…
… a přišel rok přípravy na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019 s heslem „**Pokřtění a poslaní**“. Jak jej uchopíme? Přestože se nabízely z různých zdrojů nejrůznější náměty, jak se připravit, nic nás neoslovovalo. Připadalo nám, jako bychom už fungovali jen ze setrvačnosti. Zazněla otázka, zda má cenu vůbec pokračovat – pokud ano, tak jakým způsobem?
„Pane, prosíme o inspiraci, jak dál!“ Tato prosba z hloubi srdce zazněla na setkání modliteb matek. A Ježíšova odpověď?
„Proste o milost, abyste se vy zcela obrátili ke mně – dali mi CELÉ své srdce! Jako jsem se já ZCELA vydal vám! Pak vás budu moci naplnit sebou a budete mnou přetékat, pak moje láska a radost bude proudit skrze vás k ostatním. Modlete se! Naučte to své děti, modlete se v rodinách, modlete se s dětmi ve farnosti, modlete se růženec.

Pohled pro misie (březen 2014)

Vaše misie jsou tam, kde jste! Přestaňte už bezcílně kmitat a žít s pocitem, že se ve vaší farnosti „nic neděje“. Nezapomínejte, že právě skrze modlitbu se „děje všechno“, vše z ní vychází a zase se do ní navrací… Učte se od mé Matky… Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem…“

Se zahanbením si takto jedna z vedoucích maminek uvědomila, že ačkoli se považovala za obrácenou, ve skutečnosti nebyla obrácena zcela. Ve svém srdci se totiž klaněla více službě a akti-

Žehnání vlajky litoměřického Misijního klubka v roce 2019

vitám - byť pro bližní - než jedinému a pravému Bohu. Ano, modlitbu - skrze kterou jsme měli čerpat sílu - jsme poněkud odsunuli do pozadí a přepínali svoje síly ve prospěch misijních aktivit - někdy na úkor času pro rodinu! Není divu, že jsme jaksi po čase vyschli…

Díky tomuto vnitřnímu prozření jsme aktivity našeho klubka více nasměrovali na modlitební apoštolát — během postní doby jsme se s dětmi scházeli na modlitbě růžence s úmyslem za naše vlastní obrácení a za obnovu našich rodin ve farnosti. Abychom si plněji uvědomili, co pro nás znamenají křestní závazky a o Velikonocích obnovili více do hloubky svůj křest.

Tento bod obratu - restart - jsme vyjádřili požehnáním naší vlajky 7. října na svátek P. Marie Růžencové. Novým prvkem je přišitá medailka P. Marie. Naše šestileté Misijní klubko bylo tímto „pokřtěno“, získalo novou identitu - od této chvíle chceme být plně nástroji v rukou Ježíše a jeho Matky Marie.

S dětmi v náboženství jsme pak vyráběli růžence navlékané z plstěných korálků z ovčí vlny. Tato symbolika nám připomněla úmysly dětí modlit se za „ztracenou ovečku“ – (Nevěřící kamarád, někdo, kdo mi ublížil…) Společně jsme je nechali požehnat na misijní neděli. Skrze modlitbu se stáváme svícemi v tomto světě (viz přirovnání níže) a tak uskutečňujeme své poslání – misii – nejprve mezi našimi nejbližšími. To je v podstatě daleko těžší – projevovat lásku v rodině, sousedům v domě, než podporovat projekty na druhé straně Polokoule.

Pohled pro misie (březen 2014)

„Největší úspěch jsme měli s růženci!“ Tato věta zazněla po jednom z jarmarků před třemi lety, kdy jsme vlastnoručně vyrobené růžence prodávali a tím i vybrali historicky rekordní částku. Jsem přesvědčena, že tato věta se dá vyslovit i prorocky *„Největší úspěch budeme mít s růžencem!“* ve smyslu získávání duchovního ovoce. To všechno zpětně uvidíme a budeme žasnout až v nebi.

Už jste někdy zkusili zapálit čajovou svíci na sněhu?

Předpokládejme, že nebude vítr, který by sfoukl plamen, promění to nějakým způsobem okolí této svíce? V první chvíli se nic moc nestane, protože plamen svíce roztaví vosk nejdřív kolem samotného knotu, množství roztaveného objemu se zvětšuje, až je postupně rozehřátá celá svíce. Teprve nyní se teplo šíří přes kelímek i vně svíce a tím začíná postupně roztávat sníh v jejím nejbližším okolí. Nějakou dobu to trvalo, než byla svíce schopná svým teplem proměnit sníh ve vodu.

Podle tohoto příkladu můžeme pochopit, jak by to mělo vypadat s námi **misionáři**, kteří jsme se rozhodli následovat Pána Ježíše a nést ho celému světu, který často „zamrzá“ ve svém sobectví a pýše, protože si chce vystačit bez Boha. Svíce položená na sněhu jsme my. Osoba, která ji zapálí je **Duch Svatý** při našem křtu. Ale pozor, tady nemůžeme skončit! Nejdříve je potřeba „roztavit“ starého člověka v nás, v podobu, která se nejvíce blíží Pánu Ježíši. To se děje opět teplem plamene Ducha Svatého. Teprve když jsme celí roztavení, jsme opravdu svobodnými a tím i RADOSTNÍ a tím použitelným nástrojem v Božích rukou k proměně svého okolí. Jedná se o radost nakažlivou, s vysoce roztavnými účinky! Je to radost, která už není z nás, ale od Boha!

Nejdokonalejším příbytkem Ducha Svatého a první učednicí Pána Ježíše se stala **Panna Maria**. Můžeme se od ní učit a s důvěrou se jí svěřit. Ona je naše nebeská matka a ví, co potřebujeme.

Teď si představte, jak by to bylo se svící, kterou nikdo nezapálí… anebo příliš brzy zhasne. Tak dopadne každý, kdo přestane spolupracovat s Duchem Svatým. Sami nikdy nic nezmůžeme. A na druhou stranu – plamen zase potřebuje svíci, aby mohl působit. Duch svatý potřebuje i nás, naše schopnosti k předávání radostné zvěsti.

Tento „pokus“ nám také ukazuje, jak to funguje s **přímluvnou modlitbou** za druhé lidi (třeba začneme prosit za obrácení kamaráda). Naše úsilí věnované do modlitby se nejdříve vůbec neprojevuje, ale to nám jen tak připadá. I když nevidíme žádné výsledky, je potřeba nepřestávat a VYTRVAT!!! Jen si zkuste představit, co by se stalo, kdybychom třeba po půlhodince svíci zhasli, vosk by se sice trochu rozehřál, ale teplo by se ven nedostalo… Nikdy si nesmíme říkat: „Už to trvá tak dlouho, nemá cenu v modlitbě pokračovat!“ My musíme být trpěliví a čas, kdy naše modlitby přinesou své ovoce, nechat na Pánu Bohu. Ten totiž do všeho vidí lépe než my, zná nás daleko víc než my sami sebe a nekonečně nás miluje. To znamená, že se modlíme s DŮVĚROU. Věříme, že žádná modlitba se u Pána Boha neztratí.

Jana Brejchová

Foto: archiv Misijního klubka Litoměřice

Vzpomínka na J.M. can. Karla Jordána Červeného

Smrt není nic, jen jsem přešel do vedlejší místnosti.
Já jsem já. Vy jste vy.
Čím jsem pro vás byl, jsem i nadále.
Oslovujte mě, jak jste mě vždy oslovovali.
Mluvte se mnou, jako jste to vždy dělali.
Nepoužívejte jiný tón.
Netvařte se slavnostně ani smutně.
Dále se smějte tomu, co nás společně rozesmávalo.
Modlete se, usmívejte se, myslete na mne,
modlete se za mne.
Nechť se mé jméno vyslovuje doma jako před tím.
Bez jakéhokoliv důrazu, bez sebemenšího stínu.
Život není jiný, než býval.
Nit není přestřižena.
Proč bych vám měl sejít z mysli?
Jen proto, že jsem vám sešel z očí?
Nejsem daleko, jen na protější straně cesty.

Paul Claudel

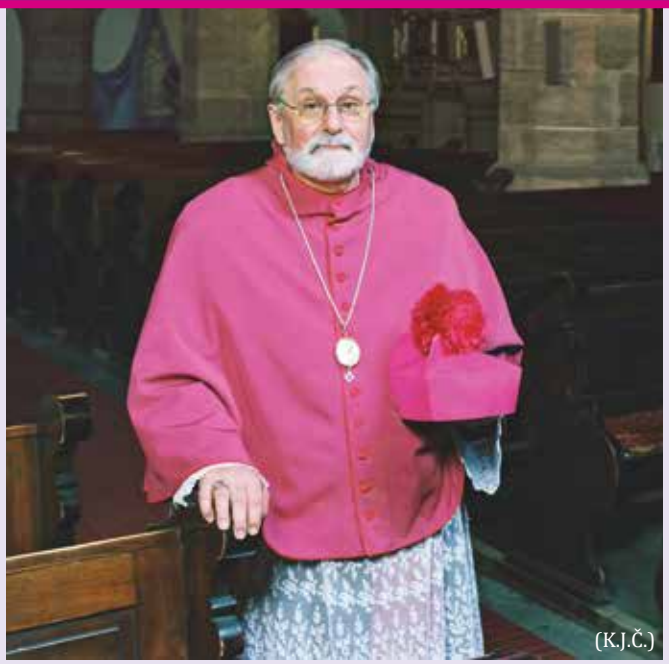
(K.J.Č.)

(R.H.)

(R.H.)

Karel Jordán Červený se narodil 16. března 1943 v Praze. Vyučil se knihtiskařem, později absolvoval střední průmyslovou školu grafickou. Pracoval v různých oborech v tiskárně. Po propuštění z politických důvodů v době komunistické totality pracoval v antikvariátu v Praze.

Od roku 1968 spolupracoval s Tovaryšstvem Ježíšovým (jezuity) u sv. Ignáce v Praze. Pod duchovním vedením jezuity Josefa Sukopa požádal v roce 1974 o studium kněžství. Jeho žádost byla posouzena Františkem kardinálem Tomáškem kladně. Politické poměry mu však vstup do semináře a následné studium na teologické fakultě neumožnily. Vystudoval teologii proto tajně.

(R.H.)

Po sametové revoluci v roce 1989 se přihlásil litoměřickému biskupovi Josefu Kouklovi, v jehož diecézi žil již několik let, ke kněžské formaci. Byl nejdříve ustanoven jako pastorační pomocník ve farnosti v Turnově. V dalších letech působil v Loukově u Semil jako samostatný pastorační asistent. Na jáhna byl vysvěcen biskupem Kouklem v roce 1996. Kněžské svěcení přijal v roce 1998 v Jablonném v Podještědí, poblíž hrobu sv. Zdislavy, také z rukou biskupa Koukla.

Od roku 1999 byl v České Kamenici ustanoven administrátorem farnosti a od roku 2006 děkanem. 26. prosince 2010 byl litoměřickým biskupem Janem Baxantem jmenován a 12. února 2011 instalován čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích.

Zemřel 9. června 2020 na děkanství v České Kamenici.

*16. 3. 1943 – † 9. 6. 2020

(R.H.)

V sobotu 13. června 2020 se v děkanském kostele sv. Jakuba Většího v České Kamenici konalo poslední rozloučení s J.M. can. Karlem Jordánem Červeným.

Zádušní mši svatou celebroval za přítomnosti kanovníků litoměřické katedrální kapituly, kněží děčínského vikariátu a dalších kněží litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Kázání pronesl probošt litoměřické kapituly prelát J.M. can. Mgr. Jiří Hladík, O.Cr., kterého se zesnulým Otcem Jordánem pojilo dlouholeté kněžské přátelství.

Českokamenický kostel byl zaplněn nejen nejbližší rodinou, ale i farníky, přáteli, zástupci města a také umělci, se kterými se zesnulý často setkával.

Po mši svaté byly jeho tělesné ostatky převezeny do Litoměřic, kde byly uloženy do hrobky litoměřické kapituly poblíž hrobky litoměřických biskupů, kde budou očekávat vzkříšení na konci věku.

R. I. P.

(R.H.)

(R.H.)

(R.H.)

(D.F.)

(R.H.)

Fotografie: Dominik Faustus, Robin Herink a osobní archiv K. J. Červeného. Zdroj: cs.wikipedia.org

25. VÝROČÍ KANONIZACE SV. ZDISLAVY

Zdislava z Lemberka byla roku 1995 papežem Janem Pavlem II. uznána za svatou (byl uznán zázrak uzdravení MUDr. Františka Straky; v roce 1989 se jeho příbuzní modlili ke Zdislavě a MUDr. Straka se probudil z klinické smrti).
21. května 1995 papež Jan Pavel II. při své návštěvě České republiky na stotisícovém shromáždění na letišti v Olomouci-Neředíně svatořečil blahoslavenou Zdislavu z Lemberka spolu s blahoslaveným Janem Sarkanderem.
V témže roce byla na žádost litoměřického biskupa Josefa Koukla prohlášena hlavní patronkou litoměřické diecéze.

Ve čtvrtek 21. května 2020, v den svátku Nanebevstoupení Páně, se v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí sešli místní farníci a věřící z blízkého okolí, aby oslavili nejen tuto slavnost, ale aby si též připomněli 25. výročí kanonizace sv. Zdislavy.

Mši svatou celebroval generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek, koncelebroval strážce hrobu sv. Zdislavy P. Pavel Mayer, OP a českolipský okrskový vikář J.M. can. Rudolf Repka.

Při svém kázání generální vikář uvedl sled událostí, které před pětadvaceti lety předcházely jmenování sv. Zdislavy patronkou diecéze, o které se zasloužil tehdejší biskup Mons. Josef Koukl, jehož výročí skonu si v těchto dnech také připomínáme. Mons. Davídek zmínil též klíčovou roli těchto událostí v jeho vlastním rozhodování o směřování ke kněžskému životu.

Po bohoslužbě se přítomní pomodlili u oltáře sv. Zdislavy. Setkání bylo zakončeno v prostorách kláštera společným agapé.

V letošním roce si také připomínáme osmisté výročí narození svaté Zdislavy, avšak vzhledem k mnoha omezením (zejména počtu osob na bohoslužbách), které si vyžádala pandemie koronaviru, bylo rozhodnuto větší oslavy přesunout do dašího roku. Hlavní oslavy Jubilea sv. Zdislavy, patronky rodin, budou 1. 5. a 29 .5. 2021.

Foto: Dominik Faustus

HLAVNÍ POUŤ KE SVATÉ ZDISLAVĚ - SOBOTA 30. KVĚTNA 2020

Foto: Jan Mikulička

V sobotu 30. května 2020 proběhl v Jablonném v Podještědí, v místě kde se nacházejí ostatky svaté Zdislavy, hlavní poutní den.

Do baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy letos připutoval také pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka a litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Při mši svaté zazněla mj. i bulla, která stanoví, že sv. Paní Zdislava byla nově prohlášena také patronkou České dominikánské provincie, z čehož měli přítomní řeholní sestry a bratři řádu kazatelského velikou radost.

Na hlavní pouť zavítal jako poutník také hejtman Libereckého kraje Martin Půta s rodinou. A protože je svatá Zdislava patronkou rodin i Libereckého kraje, tak v Jablonném v Podještědí, kromě poutníků, nechyběli ani další zástupci veřejného života.

Nebeská přímluva sv. Zdislavy, ať všechny, kteří se k ní utíkají, nadále provází.

BIŘMOVÁNÍ A JÁHENSKÉ SVĚCENÍ - SOBOTA 20. ČERVNA 2020

V sobotu 20. června 2020 od 10 hodin se v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí při mši svaté konalo biřmování osmi biřmovanců. Svátost křesťanské dospělosti (biřmování) udílel litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Následně byl při této mši sv. vysvěcen na trvalého jáhna pro litoměřickou diecézi také Bc. Petr Jurkulák. Jáhenskému svěcení předcházelo složení předepsaného vyznání víry a přísaha, které se konalo u hlavního oltáře půl hodiny přede mší svatou. Při tomto aktu budoucí trvalý jáhen slibuje poslušnost diecéznímu biskupovi a jeho nástupcům. Zavazuje se rovněž konat povinnosti vyplývající ze svěcení, např. závazek modlit se Denní modlitbu církve (breviář) aj.

Při mši svaté s litoměřickým biskupem koncelebroval generální vikář Mons. Martin Davídek, dále provinciál České dominikánské provincie P. Lukáš Fošum OP, strážce hrobu sv. Zdislavy P. Pavel Mayer OP, cvikovský farář a českolipský okrskový vikář J.M. can. Rudolf Repka, děkan farnosti Nový Bor R.D. Pavel Morávek, děkan českolipské farnosti J.M. can. Viliam Matějka a další kněží. Přítomno bylo rovněž několik trvalých jáhnů. Po vysvěcení trvalého jáhna oznámil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, že Bc. Petr Jurkulák bude, podle uděleného dekretu, svou jáhenskou službu vykonávat v Římskokatolické farnosti Nový Bor.

(Další fotografie ve fotogalerii na straně 39)

VÝSTAVA A VYHODNOCENÍ SOUTĚŽE „V SRDCI PANÍ ZDISLAVY“

Když skončila bohoslužba, proběhlo v ambitu přilehlého kláštera dominikánů vyhlášení a ocenění vítězů výtvarné soutěže na téma 800. výročí narození svaté Zdislavy.

Soutěž byla vyhlášena pro děti ve věku od 5 do 15 let, a pořádali ji společně místní ZŠ a ZUŠ, Centrum svaté Zdislavy a Římskokatolická farnost Jablonné v Podještědí. Záštitu nad soutěží převzal Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, provinciál České dominikánské provincie P. Lukáš Fošum OP, hejtman Libereckého kraje Martin Půta a starosta města Jablonné v Podještědí Jiří Rýdl.

Litoměřický biskup se pak od 14 hodin v prostorách radnice na náměstí v Jablonném zúčastnil ještě předávání cen vítězům internetové vědomostní soutěže, která se zabývala znalostmi reálií ze života sv. Zdislavy mezi žáky a studenty. *(redakce)*

Foto: Martin Davídek a Dominik Faustus

Malý mezi velkými a velký mezi malými

Vzpomínka na dominikánského kněze P. Jindřicha Gajzlera OP

Letos v srpnu uplyne rovných dvacet let od doby, kdy jsem jako mladý kněz pozval svého přítele P. Jindřicha Gajzlera OP na dovolenou na faru do Smržovky, kde jsem byl tehdy administrátorem. Když jsem s ním onoho krásného horkého srpnového večera sloužil společně mši svatou v kapli vyhořelého smržovského kostela, a následně pak opékal buřty u táboráku na farní zahradě, netušil jsem, že mu již zbývají pouhé hodiny do chvíle, kdy ráno upadne do kómatu, ze kterého se již nikdy neprobere a následně za pár dní zemře v jablonecké nemocnici. Tak prosté, a tak náhlé může být povolání člověka na věčnost, bez díků a rozloučení. Chci proto alespoň touto cestou opět na stránkách diecézního časopisu tomuto vzrůstem malému, ale duchem velkému knězi věnovat malou vzpomínku.

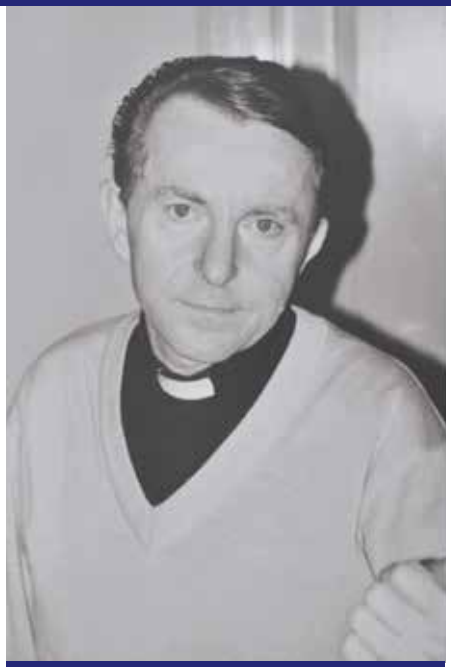

*** 15. 1. 1944 – † 25. 8. 2000**

Otec Jindřich byl ukázkovou obětí zvůle své doby, zvůle strukturálního zla komunistického režimu. Ačkoliv byl velmi bystrý, inteligentní a talentovaný, žádná intelektuální a studijní dráha tohoto dominikána nečekala. Neskrývané pronásledování církve ze strany režimu a naproti tomu Jindřichova nezkrotně hubatá a přímočará povaha, to nebyla příznivá dějinná konstelace. Nakonec se však přeci jen do duchovní správy dostal, a to díky uvolnění poměrů okolo roku 1968. Byl svým řeholním představeným ustanoven k duchovní službě v naší diecézi, totiž v Jablonném v Podještědí, a to spolu se svým dominikánským spolubratrem P. Františkem Šverclem a P. Václavem Pospíšilem, který však v komunitě dlouho nepobyl, neboť se stal farářem v nedaleké Mimoni. Takto zde tedy na konci šedesátých let vznikl malý tým několika dominikánských kněží a několika dominikánských řeholnic (sestra Malvína, sestra Eliška, tajná řeholnice Jana Talafantová, kastelánka z Lemberku, dnes známá malířka sestra Češlava, a nakonec sestra Alena Černá). Tato komunita pak v Jablonném prožila celou dobu tzv. normalizace, která započala hned po roce 1970. Bylo proto jen otázkou času, kdy oba kněží opět přijdou o tzv. státní souhlas, což se nakonec nejen stalo již v roce 1972, ale P. Jindřich se v roce 1977 dostal na rok i do vězení na paragraf 178 zákona č. 140/1961 Sb., tedy za „maření státního dozoru nad církvemi“, kněžskými mukly důvěrně nazývaný „Mařena“, o které bude ještě dále řeč. Já jsem byl v té době předškolák a záhy školák, teprve nabírající rozum, ale již tehdy mi bylo jasné, že ve výše uvedených osobách, zvláště v osobě P. Gajzlera, mám co do činění s lidmi, kteří ve vtěleného Boha nejen věří, ale kteří s ním opravdu svůj život naplňují, a proto se nepřátel nejen nebojí, ale jsou ochotni i mnohé pro svého Pána strpět.

Oba kněží pracovali až do konce socialistické éry jako obyčejní dělníci v místní továrně Nisa, pobočce Zbrojovky Brno, P. Švercl ve skladu a P. Gajzler jako soustružník na dílně společně s mým otcem, nástrojařem. Od té doby jsem také tímto příkladem přesvědčen, že počestné světské zaměstnání kněžím jen a jen prospívá a jsem rád, že alespoň v tom smyslu slova mohu i já dnes tyto své přátele z mládí následovat. Jestli totiž byla křesťanská misie dominikánů krátce po sametové revoluci na tomto místě úspěšná, a někteří místní starší občané si římsko-katolické církve dodnes váží, pak to má svůj původ právě v přátelstvích, která vznikla „u soustruhů“.

Dále bylo na této jedinečné komunitě očividné, že chudoba cti netratí a že kněžské poslání, pokud je to opravdu dílo Boží, se dá konat prakticky za jakýchkoliv podmínek: Po celou dobu normalizační éry bydleli P. Jindřich i P. František velmi skromně. Prakticky přebývali každý v jedné cele v nejstudenější části chátrajícího kláštera jakožto pouzí nájemníci „v bytech“ té nejnižší kategorie se skromnými společnými prostorami v přízemí téhož traktu. Zbytek kláštera byl neobyvatelný, v interiérech prakticky ruina. Přesto však v tomto tajném klášteře probíhal čilý liturgický život. V jediné tehdy společně sdílené místnosti (dnes v přízemní jídelně) každý den ráno i večer prováděli (po zatažení závěsů a kontrole, jestli někdo nešpicluje na chodbě) tito řeholníci a řeholnice „Mařenu“ tím, že jednoduše obrátili jídelní stůl, z truhly pod oknem vyndali sakrální nádobí ke mši svaté a z židlí udělali dva chóry – ženský pro sestry a naproti mužský.

A najednou zde byl klášter se vším všudy, s prostou a upřímnou zbožností. Větší „Mařena“ se pak děla „za lesem“, totiž na chalupě ve vsi Valdov, kterou P. Jindřich zdědil po jedné paní farnici, a kde se mohl scházet po celá sedmdesátá léta i církevní disent. Zde byl také pro případ domovní prohlídky šikovně maskovaný svatostánek, který vyrobila sestra Česlava ze dřeva. Později pak, po ztrátě chalupy, byl tento tajný svatostánek až do revoluce v samotném klášteře, ale pak se bohužel ztratil. Jestli o něm někdo ze čtenářů ví, nebo ho má u sebe, ať ho opatruje jako vzácné svědectví tehdejší doby. I já sám jsem si před ním leccos životního porozjímal. Šlo o to, že sestra Česlava na podložce z tlusté fošny vyřezala sošku sv. Václava, která pohnutím jedné z dřevěných maket kamenů pod Václavovýma nohama uvolnila sochu k odsunutí bokem. V síle fošny pak byla malá tajná schránka, přesně pro jednu velkou hostii eucharistie.

V osmdesátých letech se okolo P. Jindřicha a P. Františka tajně scházeli různě Boha hledající lidé, což bylo vždy spojené s odvahou i opatrností, protože klášter byl poměrně dobře dozorován StB. Na tomto místě je proto třeba vzdát čest knězi P. Zdeňku Fleiberkovi, kterého komunistický režim dosadil do Jablonného za administrátora farnosti v domnění, že bude dohlížet na dominikány a udávat jejich aktivity. Ale otec Fleiberk se nakonec ukázal jako nenápadný ale šikovný „dvojitý agent“, který nejenže estébákům nikdy nic podstatného neudal (o čemž jsem se sám přesvědčil při svém výslechu od StB na jaře roku 1986), ale svojí osobou „přikrýval“ i mnohé Jindřichovy aktivity, a bral na sebe „vinu“ za nemalé Jindřichovy protirežimní výstřelky. A nejednalo se pouze jen o duchovní aktivity, jako byly různé tajné exercicie, uchovávání trezorových filmů nad klenbou své cely a posléze jejich tajné promítání apod. Otec Jindřich nechtěl při své činorodosti zahálet ani při opravě poutního místa. A tak i v době ještě poměrně tuhého režimu realizoval nelegální, ale očividné opravy na budoucí bazilice či na Zdislavině hrobu. Sám jsem například v osmdesátých letech po nocích s disidentskými restaurátory tajně zlatil hlavní oltář, pomáhal s drobnými opravami, malováním apod. A právě toto vše pak musel před komunisty brát na sebe skromně statečný P. Fleiberk.

Osmdesátá léta, léta mého dospívaní ve stínu P. Jindřicha, to byla autentická a ničím nefalšovaná škola duchovního života, plně zasazeného do reality litoměřické diecéze. Za všechny nepřeberné události zde na adresu nefalšovanosti jeho spirituality zmíním jen toto: Jako dospívající mladík jsem občas za letních nocí romanticky přespával, jak se říká, „pod širákem“, totiž na střeše dnešní baziliky v úžlabině pod kopulí. Odtud je totiž dobře vidět nejen na celé město, hrad Lemberk a přilehlé Lužické hory, ale i dolů, do kvadratury kláštera, a tedy

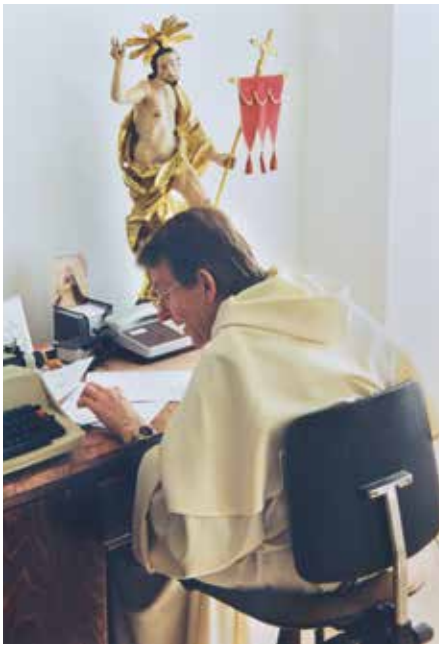

i do oken cely, kde tehdy byla tajná kaplička, nahrazující již k liturgickým účelům nepoužívanou jídelnu. Sledoval jsem proto často, jak Otec Jindřich přichází po desáté hodině večer z odpolední směny ve fabrice, a pak se ještě dlouho do noci modlí v této kapli breviář, či sám si slouží mši svatou. A možná právě tehdy a tam, tváří v tvář této autenticitě života tohoto kněze, jsem poprvé zažil, o čem křesťanský, totiž Ježíšovský styl skromného a Bohu věrného života, opravdu je.

Devadesátá léta, která následně nastala, znamenala pro P. Jindřicha příležitost k dokončení toho, co do té doby mohl dělat pouze tajně. Jednak připravil baziliku alespoň provizorní větší opravou na svatořečení sv. Zdislavy a na místní skromné poměry rozvinul i pastoraci, vycházející z jeho osobních neformálních kontaktů z minulé doby. Dále pak pokračoval především ve službě zpovědníka a duchovního průvodce mnoha svých přátel a přátel jejich přátel, což ho očividně naplňovalo. Ale zároveň také začal nápadně rychle fyzicky chřadnout, a to zvláště po onom jím vytouženém životním vrcholu, kterým bylo Zdislavino svatořečení v roce 1995.

Celoživotně nekonformní a příliš zásadový P. Jindřich jako by se však najednou do nové doby plné zákulisních her a politiky (i církevní) již vůbec nehodil.

Především jakési startující „církevní velikášství“, budování vzdušných zámků ohledně jakýchsi nerealistických pastoračních „světlých zítřků“, to vše a mnoho dalšího P. Jindřicha nesmírně iritovalo. Proto také, jak si jistě mnohý z pamětníků vybaví, nechodil ani daleko pro silná slova, jak to později glosoval jeden můj kněžský kolega: „Jindřich, to byla obdivuhodná kombinace kanálu a světce!“ I já sám vzpomínám na mnoho jeho porevolučních výroků i na adresu církevní vrchnosti, jako když například uvítal kardinála M. Vlka slovy: „Mílo, nemyslíš si snad, že ti teď budu vykat jen proto, že máš čepici!?“, nebo když okomentoval rozhodnutí tehdejšího diecézního biskupa slovy „Co nám to ten Pépa zase vyvedl!“

Je proto pochopitelné, když ho jeho tehdejší spolubratr z dominikánského disentu, dnešní pan kardinál Dominik Duka, při jeho pohřbu označil za „problematického bratra“. Jindřich byl totiž vpravdě problematický bratr, byl totiž klasickou ukázkou válečného veterána, přeživšího dlouhá léta pronásledování, výslechů a domovních prohlídek v síle své přímočarosti v úmyslech, slovech i činech. Avšak v době mladé svobody, plné nově se rodících zákulisních her, byl stále bezradnější a nešlo mu se již přizpůsobit novým poměrům. Jindřichův odchod ze světa v jeho pouhých 56 letech života lze proto zpětně chápat i jako dar z nebes, a to i přes všechny naše tehdejší slzy a smutek. Muselo se tak stát, a byla to svým způsobem pro něho velká milost.

Lidé však rychle zapomínají a je tak docela možné, že za pár let si již nikdo na něj nevzpomene, anebo naopak, udělá z P. Jindřicha někdo časem „objev“ a vyrobí mu nový životopis v legendě, která však již bude jen pouhou dobově zmanipulovanou interpretací. Obojí by rozhodně nebylo dobré. Prozřetelností Boží tak alespoň dodnes existuje malá autentická památka na P. Jindřicha, a to díky tomu, že P. Jindřich umožnil tehdy ještě studujícímu režisérovi Milanu Tomsovi natočit „o něm“ svůj absolventský dokument. Vzhledem k vynikajícímu uměleckému zpracování, které dobře vystihlo především absurdní atmosféru před-revolučního komunistického režimu, je i v tomto dokumentu s příznačným názvem „Srdce se nemá chytat“ (Jindřichův slogan) možné se s touto nevšední osobností kněze na pár minut setkat:

Zleva: Michal Podzimek, Jaroslav Polc a Jindřich Gajzler před bazilikou v Jablonném v Podještědí

Aktuálně fungující odkaz na film zde:

www.youtube.com/watch?v=Y4ZYwnJuopE&feature=youtu.be

Recenze autora filmu zde:

http://old.ji-hlava.cz/database/movie/39650%7CSrdce-se-nema-chytat

Vím, že letos asi nebudu sám, kdo v této diecézi na P. Jindřicha na konci srpna zavzpomíná a odslouží za něj mši svatou. Byl bych však především rád, aby nám byl tento příklad autentického křesťanství, projevujícího se statečností a činorodostí, i v naší také nelehké době, ale na stejném místě, inspirací.

Michal Podzimek
Soudní vikář

Foto: osobní archiv M. Podzimka

NOC KOSTELŮ 2020

V letošním roce proběhl v pátek 12. června již 12. ročník Noci kostelů. V celé České republice bylo do projektu přihlášeno 1157 sakrálních objektů, z toho v litoměřické diecézi 183 objektů (kostelů, kaplí a modliteben) s 561 připravenými programy.
Počty návštěvnických vstupů, které pořadatelé zaznamenávali v průběhu páteční akce, se vyšplhaly na celkový součet 23 650 návštěvníků Noci kostelů jen v litoměřické diecézi. Tedy poměrně vysoké číslo, a to i přes nepřízeň pandemie „Covid", která provázela celé přípravy a poznamenala nakonec samotnou akci v podobě mnoha různých omezení.

Noc kostelů 2020 byla příjemným překvapením

Motto: „Učinil jsi měsíc k určování času... Přivádíš tmu, NOC se snese... Slunce vychází... Člověk vyjde za svou prací." (Žalm 104,19-23)

Na začátku příprav (v únoru) se do Noci kostelů přihlásilo téměř okamžitě 80 kostelů a až do března přibývaly další, ale ve chvíli, kdy byl vyhlášen nouzový stav, se počet zastavil na čísle 130. Poté se odhlásilo 21 objektů, kde pořadatelé usoudili, že u nich nebude možné za nových podmínek Noc kostelů zrealizovat. S postupným uvolňováním omezení se však dva dříve odhlášené kostely přihlásily znovu a průběžně pak přicházely přihlášky nové, až celkový počet dosáhl čísla 183.

Mezi pořadateli je mnoho těch, kteří se zapojují do této akce již tradičně a bez Noci kostelů si to už neumí ani představit. Někteří z nich se letos účastnili dokonce už po jedenácté! Patří jim velké poděkování za nezdolnost a obětavost každoročně připravit program, po celý večer se návštěvníkům věnovat a pak ještě mnohdy do rána po akci uklízet. Další farní společenství či sbory se letos přihlásily po mnoha letech znovu a také můžeme sledovat, že jsou pořadatelé, kteří se přihlašují střídavě vždy ob jeden rok, aby návštěvníkům nezevšedněli, a měli možnost obnovit síly a nápady. Pěkné však je, že i v tomto pořadatelsky složitějším období vstoupili do Noci kostelů také úplní nováčci a bylo jich dokonce 14.

Mezi nováčky patřil v letošním roce kostel Povýšení sv. Kříže v Kunraticích u Cvikova, který přišel se svým zajímavým projektem „Křišťálový chrám". Pořadatelé zde ve spojení s blízkou sklárnou pana Jiřího Pačinka připravili slavnostní nasvícení interiéru a exteriéru kostela s využitím audiovizuálního obrazu skla, světel a s podbarvením příjemnou hudbou i vystoupením hudebního tělesa. Ukázka sklářského umění na huti s názvem „Andělský večer", během kterého pan Pačinek spolu se svými kolegy vytvářel křišťálové anděly, byla krásným potvrzením, že existuje velmi silné pouto, které v tomto kraji spojuje sklářskou tradici s duchovním odkazem předků. Noc kostelů v Kunraticích navštívilo v průběhu večera okolo 900 návštěvníků.

Kunratice u Cvikova

Svůj první bohatý program připravila také paní Renata Šoltová v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Krásném Lese u Petrovic. V místě, které běžně nebývá přístupné, se překvapivě sešla více než stovka návštěvníků, včetně mnoha rodin s dětmi.

Krásný Les

Zapomenout nemůžeme ani na kostel sv. Marie Magdalény v Mařenicích, který hned napoprvé přilákal svým programem více než 180 lidí. Poprvé se letos účastnily také kostely v Bílém Potoce, Desné, Křešicích, Mcelích, Šemanovicích, Příchovicích a kaple v Chotiměři, v Jiřetíně pod Jedlovou, Litoměřicích, Velemíně a v neposlední řadě také kaple rodiny Botschen v Libouchci. Právě toto místo přilákalo kolem 130 návštěvníků, kteří přišli podpořit spolek, pracující na obnově tohoto zajímavého historického objektu.

Programová nabídka byla i v letošním roce pestrá. Návštěvníci se mohli během večera zaposlouchat do živé či reprodukované duchovní hudby, sólového i sborového zpěvu, a poznat třeba i jak zajímavě zní meditační nástroj „handpan" v akustickém prostředí kostela. Při zahájení Noci kostelů zazněl ve většině

míst kostelní zvon a ti šťastnější měli možnost vidět zvonici též zblízka. Komentované prohlídky, přednášky, projekce, zapálení svíčky za blízké, výstavy liturgických předmětů s výkladem, historické fotografie i snímky ze života místního společenství, to vše bylo pro návštěvníky velmi zajímavé. Také možnost seznámit se a promluvit si s duchovním byla vítána. Někteří pořadatelé si připravili nová poutní razítka, na jejichž otisk v brožuře se pokaždé návštěvníci Noci kostelů těší. Tematický program pro rodiče s dětmi, loutkové divadlo, posezení s občerstvením na zahradě u kostela a na zakončení večera ztišení a společná modlitba za farnost, rodinu, město a svět.

Letošní Noc kostelů se nesla v duchu oslav osmistého výročí narození diecézní patronky sv. Zdislavy. Ve jménu této šlechetné osobnosti byly programy tematicky zaměřeny na rodinu a péči o blízké. Zejména děti si pak domů odnášely materiály s pravidly soutěže „Po stopách svaté Zdislavy", která byla vyhlášena pro tento rok litoměřickým biskupstvím k Noci kostelů.

Pravidla soutěže s korunkou k vystřižení

Soutěž byla určena nejen dětem, ale také dospělým a kolektivům a soutěžní fotografie bylo možné posílat e-mailem do konce července 2020. Slavnostní vyhodnocení soutěže proběhne v září v Litoměřicích.

Kvarteto vikariátů litoměřické diecéze si mohli návštěvníci odnést domů

Do 12. ročníku Noci kostelů byla přihlášena místa ze čtyř krajů České republiky. Největší zastoupení měl tradičně Ústecký kraj (119 míst), Liberecký kraj (53 míst), Středočeský kraj (10 míst) a na poslední chvíli se také přidal jeden zástupce Královéhradeckého kraje.

Z okresů se nejvíce zapojilo Děčínsko, Litoměřicko, Teplicko a Liberecko se stejným počtem objektů, jako další pak Českolipsko, Lounsko, Ústecko, Jablonecko, Chomutovsko, Mladoboleslavsko, Semilsko, Mělnicko, Nymbursko a Jičínsko.

Velké poděkování patří těm, kteří každoročně Noc kostelů podporují a dávají akci svou záštitu. Patří k nim litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, hejtman Ústeckého kraje Oldřich Bubeníček a hejtman Libereckého kraje Martin Půta. V letošním roce akci také podpořila Televize NOE, která v průběhu celého večera vysílala živé vstupy z Noci kostelů po celé České republice.

V neposlední řadě si zaslouží poděkování místní duchovní správci, pořadatelé, organizátoři, editoři, kontaktní osoby, farníci, ti, co pomáhali s expedicí materiálů pro Noc kostelů po diecézi, všichni ti, kteří se nezalekli obtížného období pandemie a i přes všechna omezení a nepříjemnosti hledali kreativně řešení, jak svou Noc kostelů v místě uskutečnit a podpořit.

Díky však patří také návštěvníkům, kteří v hojném počtu přicházeli do sakrálních objektů a spolu s pořadateli tvořili letošní Noc kostelů krásnou: plnou lidských setkání, pochopení, poznávání a příjemné atmosféry.

Příští Noc kostelů se bude konat **v pátek 28. května 2021**.

Těšíme se na Vás

Milena Davídková
koordinátorka Noci kostelů
za litoměřickou diecézi

Také letos nechyběla tradiční brožura Noci kostelů s programovou nabídkou

Fotogalerii z Noci kostelů 2020 si můžete prohlédnout na následující dvojstraně.

NOC KOSTELŮ 2020

LITOMĚŘICE (PŘENOS TV NOE) *(Dominik Faustus)*

SMRŽOVKA V JIZ. HORÁCH *(Martin Jakoubek)*

KŘEŠICE *(Martin Davídek)*

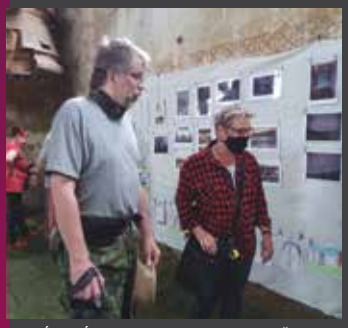

KRÁSNÝ LES *(Renata Šoltová)*

BĚLÁ POD BEZDĚZEM *(Monika Kolářová Kipeťová)*

ČESKÁ LÍPA *(Robert Mekiš)*

MŠENO *(Helena a Michal Šimkovi)*

Vážení a milí přátelé,

dovolte, abych Vás všechny opět pozdravil, navzdory doznívající celosvětové pandemii.

Původně, když bylo o letošním ročníku „Noci kostelů“ uvažováno, že bude mít jinou, totiž virtuální podobu, jsem celkem uvítal, že již zavedená aktivita křesťanských církví otevírat své svatyně, bude mít jakousi neočekávanou novinku. Možná i roční přerušení, by „Noci kostelů“ svým způsobem prospělo. Nicméně je situace taková, že termín se posunuje, letošní ročník zůstává s výhradou, že se leccos pozmění, pokud epidemiologické podmínky nebudou uspokojivé. Jistá flexibilita je moudrá a zdravá.

Přemýšlím o tom, co v úvahách hlavních organizátorů o letošním ročníku zvítězilo, že se kostely nakonec přece jen otevřou jako v uplynulých letech, snad v trochu jiném režimu (hygienická a dezinfekční opatření). Dle mého soudu to mohly být dvě okolnosti. Předně v současné pandemii byly chrámy jen těžko přístupné. Nekonaly se veřejné bohoslužby. Posvátné prostory osiřely. Bylo v nich až příliš prázdno, protože se tam nescházeli lidé, toužící po oslavě Boží, po komunikaci a křesťanském přátelství. Bolestivý nedostatek lidských setkání snad mohl být tím prvním rozhodujícím faktorem pro otevření bran našich chrámů. Tím druhým je prostá skutečnost, že lidé mají rádi krásu křesťanského umění a mnozí jsou i vnímaví na sakrální prostor, neboť v něm se v dějinách chrámové stavby mnoho zásadního odehrávalo a odehrává. Člověk se tam může vážně zamýšlet nad svým životem, v tichém meditativním prostředí svatyně si lze uvědomit i základní meziosobní vazby k lidem a Bohu, v ruchu a civilním tempu každodenního života opomíjené. Příležitost navštívit naše památné kostely, znovu uvidět díla rukou našich křesťanských předků, v životě se zastavit a chvilku v klidu rozjímat, je Vám i letos dána.

Mons. Jan BAXANT

(Pozdrav litoměřického biskupa akci NOC KOSTELŮ 2020)

LITOMĚŘICE *(Dominik Faustus)*

LOVOSICE *(Martin Davídek)*

JEDLKA *(Jaroslav Dostál)*

SRBSKÁ KAMENICE *(Marcel Hrubý)*

JEZVÉ *(Jana Chadimová)*

KŘEŠICE *(Martin Davídek)*

VE VAŠICH FOTOGRAFIÍCH

KŘEMÝŽ *(archiv farnosti)*

LIBOCHOVANY *(Martin Davídek)*

LITOMĚŘICE *(Eva Hadašová)*

ŽELEZNÝ BROD *(Helena Simmová)*

LITOMĚŘICE *(Dominik Faustus)*

KUNRATICE U CVIKOVA *(David Sobotka)*

LIBOUCHEC *(archiv Spolku pro obnovu kaple Botschen)*

MCELY *(archiv farnosti)*

MIKULÁŠOVICE *(Roman Klinger)*

TUHAŇ U DUBÉ *(Václav Zýval)*

LITOMĚŘICE *(archiv Hospice sv. Štěp.)*

LOBENDAVA *(archiv farnosti)*

VELKÉ ŽERNOSEKY *(Martin Davídek)*

MILEŠOV *(Dominik Faustus)*

VELEMÍN *(Dominik Faustus)*

LITOMĚŘICE *(Dominik Faustus)*

Kompletní fotogalerii Noci kostelů si můžete prohlédnout na diecézním webu: **www.dltm.cz/noc-kostelu-2020-ve-fotografiich**

www.nockostelu.cz

Projekt NOC KOSTELŮ se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Ústeckého kraje, Libereckého kraje a Biskupství litoměřického

Akce K v Hejnicích

Jak v té době františkánský klášter vypadal, kolik zde žilo řeholníků a čemu se věnovali?

Musíme si uvědomit, že situace řeholních řádů a kongregací nebyla v ČSR po roce 1945 lehká. V důsledku vyhnání a odsunu německého obyvatelstva, tedy i řeholníků, duchovenstva i části řeholnic, velké množství německy mluvících osob zmizelo a některé klášterní objekty se již ani nepodařilo obsadit. Materiální i duchovní správu museli zajistit ordinovaní Češi, Slováci a příslušníci jiných národností a státních příslušností, kteří v ČSR mohli žít nebo do země přicestovat. Hejnický klášter trpěl úbytkem františkánů již během II. světové války. Po roce 1945 sem přišlo jen několik františkánů, a to není míněno negativně, neboť Hejnice, jako živé poutní místo, byly pro řád prioritou. Od doby, kdy začal být objekt konventu sledován církevním tajemníkem, žili v Hejnicích čtyři františkáni, z toho tři kněží, jeden fráter a dále jeden terciář řádu. Kněží zajišťovali duchovní i materiální správu ve farnostech Hejnice, Nové Město pod Smrkem, Krásný Les a Bulovka, i výuku náboženství v místních školách. K tomu samozřejmě patřily i filiální kostely, tedy ty, u kterých nebyl zřízen farní úřad. Fráter pak zajišťoval vše praktické v klášteře, vařil, uklízel, pral, staral se o zahradu i kostel… Kromě františkánů žil v Hejnicích ještě terciář řádu. Byl jím pozdější významný český sochař Karel Stádník. I on se podílel zejména na praktickém chodu kláštera a poutního chrámu.

Proč bylo vybráno k internaci právě toto místo?

Mašinérie komunistické proticírkevní politiky se v ČSR dala do pohybu nedlouho po únoru 1948. Od jara 1949 se pak církevní komise ÚV KSČ pod vedením Alexeje Čepičky začala zabývat problematikou řeholníků a řeholnic intenzivněji. Považovala je na opěrné body Vatikánu, tedy za úhlavní nepřátele lidově demokratického zřízení. Ve stejné době byl internován kardinál Josef Beran, následovala internace dalších českých a moravských biskupů. Na podzim byly přijaty dva stěžejní proticírkevní zákony. Na základě jednoho vznikl Státní úřad pro věci církevní, druhý se nazýval platový. Ten mimochodem – ač novelizovaný – platil až do roku 2013 a státu umožňoval v letech 1949–1990 rozhodovat, kdo bude mít tzv. státní souhlas k výkonu kněžského povolání, tedy kdo a jak bude mluvit k lidu z kazatelen. Nesmíme také zapomenout, že se v té době ke katolické církvi hlásilo více jak 6,5 milionu obyvatel. Na podzim 1949 začali církevní tajemníci v jednotlivých politických okresech shromažďovat informace o řeholích a kongregacích. Na Státní úřad pro věci církevní, respektive na ÚV KSČ začala přicházet data o počtu osob, jejich chování a postojích vůči totalitnímu režimu, plány a dispozice budov, jejich kapacita, majetkové poměry kláštera. Dokumentovalo se i chování a postoje obyvatelstva, fotografovalo se. Na základě sebraných údajů došlo k rozhodnutí, že Hejnice budou určeny již v první etapě Akce K – kláštery k centralizaci celé české provincie františkánů. Jelikož byl mozkem proticírkevního boje Alexej Čepička, kromě jiného postupně i ministr spravedlnosti a národní obrany, byla do celé akce vtažena i justice a armáda. Pro vojenské účely se však hejnický objekt nehodil, neboť byl v centru obce a ještě k tomu se jednalo o dosti navštěvované poutní místo. Důležitou roli ve výběru objektu bezesporu hrál postoj zdejšího, z velké části po vyhnání Němců dosídleného obyvatelstva, i periferie, která zde po II. světové válce vznikla. Nové obyvatelstvo mělo k církvi vlažný, často až nepřátelský vztah, což se hodilo. Výčet centralizačních klášterů pro první etapu Akce K – kláštery: tedy Osek, Bohosudov, Hejnice, Broumov a Králíky jasně odkazuje na fakt, že všechna místa byla až do konce války osídlena českým Němci, šlo tedy o tzv. Sudety. Jedinou výjimkou byl klášter Želiv, který posloužil jako internační, určený pro ty „nejnebezpečnější" řeholníky a jejich představené.

Jak to v klášteře vypadalo po jeho zrušení a přeměně v internační tábor? Bylo to regulérní vězení s bachaři nebo byli v rámci komunistické „převýchovy" odváženi do továren a k jiné těžké práci?

Státní úřad pro věci církevní zřídil dva typy zařízení, kde byli zatčení řeholníci zbaveni svobody. Internační klášter (Želiv) pro již předem vytipované nejreakčnější řeholníky a představené a dále centralizační kláštery, kam byl svezen – rozvezen zbytek osob. Zde docházelo k dalšímu třídění a následným přesunům… Akce K – kláštery byla mj. nejmasovějším zatýkáním v dějinách Československa, a to zatýkáním lidí, kteří se ničím neprovinili. V rámci likvidace mužských řeholí a kongregací bylo v ČSR v dubnu 1950 centralizováno a internováno téměř 2400 osob. Na straně druhé bylo do Akce K – kláštery zapojeno 270 příslušníků StB, 946 příslušníků SNB, 71 autobusů a 129 osobních aut. K tomu je nutno připočíst církevní tajemníky – cca 130 osob a zbylý aparát Státního úřadu pro věci církevní, který v inkriminované době intenzivně přijímal nové zaměstnance. Svou roli měla i armáda.

Hejnický klášter byl obsazen o půlnoci na 14. dubna. Původní osazenstvo kláštera bylo z poloviny odvezeno, zbytek centralizován. První transport z celkem 19 františkánských klášterů přijel ve tři hodiny ráno. Celý dům byl postaven pro 22 osob, ale 14. dubna bylo do nepřipraveného domu vměstnáno 105 kněží, fráterů, noviců a bohoslovců řádu OFM (mimochodem dnešní kapacita domu je po přestavbě a obydlení podkroví 64 lůžek). Od 16. dubna jich bylo již 112.

První dny centralizace byly dosti chaotické. Řeholníci si neměli na co lehnout, chybělo jídlo. Do kláštera byli určeni čtyři zaměstnanci Státního úřadu pro věci církevní a dále několik ozbrojených příslušníků SNB. V noci ze 27. na 28. dubna proběhla druhá etapa Akce K – kláštery. Hejnický klášter byl dva dny předtím vyklizen, aby sem bylo přivezeno 67 benediktinů, eucharistiánu, petrinů a bosých augustiniánů. Tímto způsobem – mícháním řeholníků z různých řádů a kongregací jejich převážením mezi centralizačními a internačními kláštery, přeškolovacím klášterem v České Kamenici, respektive věznicemi, soudy a jednotkami PTP - fungoval hejnický klášter až do jeho přeměny na internační klášter pro řeholnice a jejich představené v květnu 1952.

Co se režimu v objektu týká, platil zde centrální řád zaměřený na převýchovu, získávání spolupracovníků a práci pro regionální průmysl, který od odsunu Němců trpěl nedostatkem pracovních sil. Centralizační klášter měl být hospodářsky samostatný, což znamenalo, že řeholníci si své věznění museli platit svou prací pro znárodněný průmysl. K zásobování centralizovaných řeholníků sloužila i ovocná a zeleninová klášterní zahrada. Řeholníci chovali i nějaká domácí zvířata.

Je nutné zdůraznit, že kdokoliv z řeholníků se proti totalitním režimem nastavenému řádu provinil nebo vyjádřil svůj „nepřátelský" názor, byl potrestán. To již však bylo v kompetenci totalitní justice. Jako základ sloužila podrobná evidence s kádrovými posudky.

Velkým neštěstím byla likvidace hejnické klášterní knihovny, k níž došlo krátce po obsazení kláštera. Nejcennější rukopisy, spisy, tisky a prvotisky byly převezeny do svozových klášterů, až později se dostaly do nově zřízeného Památníku národního písemnictví, který režim zřídil ve zrušeném Strahovském klášteře. Značná část knih, především německých, které v klášteře františkáni shromažďovali po roce 1945 z již nechtěných soukromých knihoven odsunutých Němců, skončila rozemleta ve ferdinandovské papírně.

Do Hejnic bylo podle dostupných informací převezeno 135 řeholníků. Jaká byla jejich věková skladba a jak se s nimi zacházelo?

Počty osob, které najednou v klášteře pobývaly, se v čase měnily. Dle mého výzkumu byl v době 1950–1952, když byl klášter využit pro centralizaci řeholníků, maximální počet hlášených řeholníků v Hejnicích 150 osob. Toto číslo však zahrnovalo i ty, kteří byli hospitalizováni v semilské nemocnici, která byla pro řeholníky vyčleněna. Věková skladba se také měnila, ale lze říci, že nejmladším bývalo kolem 18 let a nejstarší byli stařečkové odkázaní na péči druhých. Ti nejmladší byli povětšinou šupem posláni na vojnu k tzv. Pomocným technickým praporům (PTP) – takže stavěli přehrady, těžili uran… Starší řeholníci byli nasazeni do průmyslových a komunálních podniků v Hejnicích a okolí. Ti nejstarší např. vkládali korková těsnění do kovových zátek… Je třeba říci, že řeholníci na práci neviděli nic špatného, naopak, byli zvyklí pracovat. Nutno ale dodat, že se z velké části jednalo o skutečné osobnosti, vzdělance, kteří vyučovali v kněžských seminářích, gymnáziích a na fakultách. Patřili mezi elitu národa.

Setkal jste se jako historik ještě s některými pamětníky?

Problematikou vztahů státu a církve v komunistickém Československu jsem se intenzivně zabýval mezi léty 2005–2009. Tehdy jsem měl tu jedinečnou možnost vést několik rozhovorů s těmi, kdo mezi lety 1950–1955/1956 hejnickým centralizačním/internačním klášterem prošli. Nezapomenutelná byla setkání s františkánem P. Benediktem Holotou (*1922), jezuitou P. doc. Karlem Říhou (*1923 – †2016), benediktinem P. Janem Josefem Kohlem (*1928 – †2013) a voršilkou S. M. Aquinou Jarmilou Čurdovou (*1923 – †2012). Už při mém prvním působení v hejnickém klášteře (2001–2002) jsem se ale s několika sestrami i řeholníky setkal, tehdy jsem však sám neměl tušení, za jakých okolností v Hejnicích pobývali.
Jejich svědectví mne v životě však hodně ovlivnila. Zkušenost těch, kteří perzekucí prošli, je na další generace velmi těžko plně přenositelná.

Jak na celý proces reagovala veřejnost? A jak konkrétně místní, z nichž většina přišla zřejmě do Hejnic po odsunu Němců a nebyla do té doby s řeholníky sžitá?

Jak na celý proces reagovala veřejnost není zcela jednoduché odpovědět. Musíme si uvědomit, že v totalitním státě nezávislé průzkumy veřejného mínění neexistovaly. Ani dostupné dobové prameny nám skutečný obraz postojů veřejnosti nenabídnou. Ve Stráži severu, regionálním periodiku, se tak objevuje jednomyslný souhlas pracujícího lidu s rozsudky nad „agenty Vatikánu"…
Jak jsem dříve zmínil, Československo se v poválečném období velmi proměnilo a vztah k církvi, zejména katolické, byl komunistickou propagandou dosti negativně ovlivněn. Mnozí katolíci/katoličky vstupovali po roce 1945 do komunistické strany a leckdy podlehli i proticírkevní propagandě, což naznačuje i komplikovanost vztahů mezi věřícími, klérem a biskupy. Rozdíl ve vnímání likvidace řádů a kongregací je tak možné pozorovat v tradičně českých oblastech, kde byla vyšší míra religiozity. Zde jsou zaznamenány i pokusy ze strany obyvatel řeholníky i řeholnice před státní zvůlí bránit. Naopak bývalé Sudety místo jejich obrany mlčely. Tím však nechci říci, že mlčeli všichni, ale těch, kteří měli k řeholním komunitám vztah, mnoho nebylo a často byli i oni pod velkým tlakem totalitního režimu.
Ani v Hejnicích se ve vztahu k faktu, že zde byl mezi léty 1950–1955 v klášteře komunistický lágr, kde byli svobody zbaveni a perzekuováni ženy a muži pro svou víru, mnoho reflexe skutečnosti v době, kdy ještě žilo dost pamětníků, nenašlo. V paměti místních naopak zůstávají pozitivní vzpomínky na sestřičky (řeholnice) z doby, kdy byl klášter několik let po roce 1955 charitním domovem.

Internace trvala do roku 1956, co se dělo s hejnickým klášterem pak?

Po smrti Stalina a Gottwalda začal boj proti církvi polevovat. Důvodem byl i fakt, že Akce K – kláštery postihující mužské řády a kongregace a tzv. Akce vyklizení ženských klášterů již „úspěšně" proběhla. Vlivem i dalších zásahů byla svoboda katolické církve zlikvidována. Od roku 1955 začal být hejnický internační klášter pro řeholnice postupně přeměňován na charitní domov pro sestry. To znamená, že od druhé poloviny 50. let žily sestry v klášteře bez dozorkyň, pracovaly nadále pro místní textilní průmysl a nebylo jim bráněno v jejich duchovním životě. V 60. letech byl objekt kláštera postupně uvolněn pro potřeby hejnické základní školy a průmyslových podniků. Pokus o návrat františkánů kolem období Pražského jara zmařil vpád vojsk Varšavské smlouvy. Od 80. let již nebyl klášter obydlen a chátral. Pokus o záchranu barokní památky a přeměnu na depozitář Severočeského muzea a kulturního střediska přerušily události listopadu 1989. O půl roku později do Hejnic přišel P. Miloš Raban a započal své velké dílo, díky němuž jsou Hejnice nejen krásným, ale i lidem otevřeným místem.
I přes dnešní stav kláštera i kostela je třeba mít na paměti, že mezi roky 1950–1955 zde bylo vězněno téměř 500 řeholníků a řeholnic.

Byla situace v klášteře v Jablonném v Podještědí podobná?

Klášter v Jablonném byl v rámci Akce K – kláštery také obsazen a vyklizen. Zlikvidovány však byly i další komunity v našem regionu. Vincentky ve Frýdlantu, jejichž dům byl zbourán po povodni 2010. Klášter i sestry sv. Voršily v liberecké Klášterní ulici byl zrušen a sestry též centralizovány a internovány. Totožný osud potkal i kapucíny v domě u kostela sv. Maří Magdalény v liberecké Jungmannově ulici.
Dosud nepříliš prozkoumaná kapitola je osud sester sv. Kříže v našem regionu. Sestry působily v sociálních ústavech a nemocnicích. Řada z nich byla německé, rakouské nebo i švýcarské státní příslušnosti, některé sudetoněmeckého původu. Za jejich službu lidem se jim také dostalo odplaty v podobě internace na různých místech našeho regionu.

V čem je důležité si tuto událost i po 70 letech připomínat?

Proto, aby se člověk, bohužel, neponaučil. Česká společnost má obecně problém s reflexí i znalostí svých dějin. Není to klišé, je to fakt. Církevní dějiny jsou pak, v důsledku procesu sekularizace a budovanému odporu k církvi v období totality, ještě větší neznámou. Jestli máme problém se znalostí vlastních dějin i jejich kontextu, jsme na tom obdobně i s otázkou viny, která s historií souvisí.
Připomínat si dějinné události, poznávat minulost a kriticky myslet je totiž ozdravný a léčivý proces, který nám pomůže k vlastní zdravé a činorodé identitě. Mít rád svou zemi vede skrze poznání, přijetí chyb a o péči o ni. Vlastně je to podobné lásce, protože i ta je skutečná jen tehdy, pokud se umí vyrovnat s chybami toho milovaného.

PhDr. Jan Heinzl

Foto: archiv kláštera Hejnice

Kostel Navštívení Panny Marie v Horní Polici září novotou a opět otevřel své brány

V sobotu 27. června 2020 se po dvouleté rekonstrukci slavnostně otevřely brány poutního kostela Navštívení Panny Marie v Horní Polici.

Slavnost začala v 10 hodin mší svatou, jejímž hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant za účasti Mons. Charlese D. Balvo, apoštolského nuncia v ČR a dalších přítomných kněží a vzácných hostů. Požehnán byl kostel, varhany, oltář a nakonec nové zvony. Ve 13 hodin se uskutečnil varhanní koncert, na obnovené varhany hrál profesor AMU Jaroslav Tůma.

Kostel Navštívení Panny Marie se nachází v obci Horní Police na Českolipsku na pahorku nad řekou Ploučnicí, obklopený ambity, farou, zvonicí a hřbitovem. Na tomto místě se kostel nacházel už ve středověku, tehdy to byla fundace kláštera v Doksanech. V průběhu dějin se zde vyměnila jak duchovní správa, tak různí patroni. Zásadní vliv na současnou podobu kostela měl rod sasko-lauenburských vévodů. Byli to potomci šlechtického rodu švábsko-franského původu Askánců, kteří od raného středověku vládli v zemích polabských Slovanů. Po Třicetileté válce, v níž se členové rodiny vyznamenali, přišli sice o své historické državy, ale získali nesmírné bohatství. Jejich hlavní sídlo bylo nejprve v Ostrově nad Ohří a později v Zákupech, které získali sňatkem s příslušníky rodu Lobkoviců.

Kostel v Horní Polici začal přestavovat v letech 1689–1690 litoměřický architekt Giulio Broggio na objednávku Julia Františka Sasko-Lauenburského. Tehdy byla do dnešní podoby postavena hlavní loď kostela s věží, která má ještě středověké jádro a kostel byl vybaven hlavním oltářem a dvěma bočními oltáři. Mezi autory sochařské výzdoby hlavního oltáře se objevuje jméno lužického sochaře působícího v Praze Matěje Václava Jäckela. Centrální místo na hlavním oltáři zaujímá milostná socha Panny Marie Hornopolické, pozdně gotická dřevořezba zobrazující Pannu Marii v naději, tedy těhotnou. V malém okénku na Mariině břiše je postava Jezulátka se sepjatýma rukama. Socha byla podle starobylého podání nalezena v řece Ploučnici v roce 1523.

Poutní místo vystavěl do současné velkolepé nádhery architekt Václav Špaček a sochami vyzdobil sochař a kameník Ondřej Dubke v letech 1717–1725 na objednávku Anny Marie Františky, dcery vévody Julia Františka. Tato významná šlechtična byla dvakrát vdaná, poprvé za Filipa Viléma Augusta z Neuburgu, čímž se stala švagrovou císaře Leopolda I. Druhý sňatek po Filipově smrti byl spíše politický, jejím manželem se stal Gian Gaston Medici a Anna Marie Františka tak získala titul velkovévodkyně Toskánské.

Přestavba kostela a vybudování celého hornopolického areálu spočívalo v přistavění polygonální sakristie k závěru kostela, vybudování průchozích bočních lodí s emporami a oratořemi v patrech, a především v novostavbě ambitů s pěti věžemi a šesti kaplemi a samostatně stojící zvonicí, která je zároveň bránou do celého areálu. Byla rovněž rozšířena fara, která sloužila jako obydlí pro faráře a čtyři kaplany. Farář dostal později titul arciděkana a od roku 1736 měl právo nosit biskupské insignie – mitru a berlu.

Na začátku 19. století připadlo zákupské dominium Habsburkům a po roce 1918 českému státu. Tyto změny znamenaly pro poutní místo postupný soumrak. Nelehkou situaci dovršil odsun německy mluvícího obyvatelstva a na to navazující komunistická totalita. Hrdinou posledních desetiletí byl v Horní Polici Josef Stejskal, který zde byl od roku 1954 administrátorem a od roku 1991 arciděkanem. Celou svou vahou osobnosti a vynaložením veškerých prostředků, které měl k dispozici, se mu spolu s jeho spolupracovnicí Marií Večeřovou podařilo areál udržet v provozuschopném stavu a předejít téměř všem pokusům o jeho vykradení.

V roce 2016 se podařilo získat dotaci z evropských prostředků na obnovu hornopolického areálu. Pro Horní Polici byly ve dvou etapách získány finanční prostředky v celkové výši 121 499 727 Kč.

V první etapě, která se uzavřela slavnostím požehnáním 27. června 2020, byl opraven kostel, zvonice, pět věžiček na ambitech a prostranství mezi jednotlivými částmi areálu. Kostel má obnovené krovy a nové střechy, nové fasády a zrestaurovaná okna a dveře. Byl obnoven barokní odvodňovací systém. Novotou září zrestaurovaný hlavní oltář a dva boční oltáře v hlavní

Foto: Jakub Šerých – Člověk a víra (letecký pohled)

Bližší pohled na čelní stranu kostela najdete na obálce tohoto čísla.

lodi, kazatelna a baldachýn, pod nímž původně leželo tělo římské mučednice sv. Kristýny. Hlavní celebrant litoměřický biskup Mons. Jan Baxant usedl na zrestaurované křeslo vévodkyně Anny Marie Karolíny z roku 1756. V hlavní lodi kostela byla zrestaurována štuková výzdoba, obnoveny barokní nástropní malby, restaurátorským zásahem prošly balustrády na kůru a emporách. Samozřejmostí je nová elektroinstalace, citlivé osvětlení, zabezpečovací, kamerový a protipožární systém.

Ve zvonici byla opravena báň, obnovena fasáda a sochařská výzdoba Ondřeje Dubkeho. V patru zvonice se nachází zvonová stolice, na níž visí tři nové zvony od Petra Rudolfa Manouška. Byly odlity v roce 2019 v holandském Astenu a na počest investorky areálu nesou jména Marie, Anna a František. Největší zvon Marie váží 970 kg. Zvony byly požehnány na závěr mše svaté a budou zvonit každý den v poledne díky elektrickému vyzváněcímu systému. O patro výše se nachází hodinový stroj z přelomu 18. a 19. století, který byl citlivě zrestaurován a doplněn o elektrické natahování a automatické seřizování podle rádiového signálu.

Kolem kostela se zachovala původní barokní štětová dlažba a byl položen nový travní koberec. Podobná dlažba byla zhotovena na prostranství mezi farou a zvonicí. Tento prostor, doplněný osmi lipami a vybavený lavičkami, zve k odpočinku.

Pokud se vrátíme ještě do kostela, na emporách a oratořích je zřízena muzejní expozice o dějinách a duchovním významu poutního místa. Toto malé muzeum bylo otevřeno v den slavnosti odpoledne.

Požehnáním obnoveného kostela sice končí první etapa prací, ale život právě začíná. Areál bude otevřen každý den a čekají nás kromě liturgických oslav také různé kulturní události. Opravy budou pokračovat na jaře roku 2021 obnovou ambitů. Věříme, že koncem příštího roku se poutní místo zaskvěje v plné kráse.

Těším se na vás.

P. Stanislav Přibyl, CSsR,
administrátor farnosti

Foto: Archiv Římskokatolické farnosti – arciděkanství Horní Police; Slavnostní otevření areálu a nový zvon – Dominik Faustus

Příběhy apoštolského vyznání víry

VĚŘÍM V BOHA … STVOŘITELE (I.)

Ačkoliv je biblická zpráva o stvoření nebe a země v Bibli prvním příběhem, byla do psané posvátné tradice vložena až poměrně pozdně. Zdá se, že se tak stalo až v období po babylonském zajetí. Podle biblického historického bádání bylo nejstarším základem posvátné tradice o Bohu Hospodinu vysvobození Jeho zotročeného lidu z egyptského útlaku, svěření Božího zákona lidem a daru nového domova v zaslíbené zemi. O stvoření světa, tedy v tehdejším vyjádření „nebe a země“, se do babylonského zajetí příliš teologicky nepřemýšlelo. Tragédií zničení Jeruzaléma, Hospodinova chrámu a ztráty Bohem dané domoviny, se věřící lid musel vyrovnat s naprosto novou skutečností absence dosavadních pevných záruk přítomnosti Hospodina uprostřed svého lidu (Jeruzalém, chrám, zaslíbená země). K tomu traumatizování víry lidu pokořujícími velkolepými slavnostmi k uctění babylonských božstev, z nichž byli nejvýznamnější Marduk, stvořitel světa a Ištar, bohyně lásky a vítězného boje. Při těchto slavnostech byly kromě jiného konány symbolické obřady se sochami božstev porobených národů, jejichž elita byla odvedena do zajetí. Při těchto obřadech bylo symbolicky jasně dáváno najevo, že vládce všech božstev je babylonský bůh Marduk, před kterým, jako svým vládcem, se musela ostatní božstva pokorně sklánět jako před svým pánem. Můžeme se představit, že i nějaký symbolický předmět z jeruzalémského chrámu, který Babylóňanům symbolizoval Hospodina, Boha Židů, byl v těchto obřadech pokládán k nohám veliké sochy boha Marduka, jakoby se Hospodin skláněl před Mardukovou mocí. V těchto pro věřící Židy naprosto nepřijatelných a jejich víru hluboce pokořujících obřadech byla kromě jiného zdůrazňována Mardukova stvořitelská moc. Patrně díky tomu začali Židé intenzivněji promýšlet Hospodinovu moc nejen jako zachraňující, ale též jako tvůrčí, stvořitelskou. Bible nám potom předkládá dvě zprávy o stvoření nebe a země. První je mladší, Hospodin v ní jedná jako suverénní panovník, který pouhým slovem tvoří vesmír. Druhá potom je svým vznikem mnohem starší, své kořeny má v mezopotámské mytologii. Hospodin v ní jedná jako řemeslník pracující s hlínou, podobně jako hrnčíř dává hlíně tvar, jaký chce. Tak vytváří Bůh člověka z hlíny země a princip života mu svými božskými ústy vdechuje do nozder. Obě tyto zprávy mají mnoho představ společných s mytologickým světem starověké Mezopotámie. Zásadní mytologický epos oslavující moc hlavního babylonského boha Marduka se nám dochoval dodnes, jmenuje se „Enúma eliš“, což znamená „Když nahoře“. Jsou to první slova mýtu.

O čem tento velmi starý mýtus vypráví? Vypráví o bohu Mardukovi, který se rozhodne přemoci chaotickou, ale nesmírnými silami obdařenou hmotu, aby z ní vytvořil uspořádaný kosmos, vtiskl jí řád, který by umožnil uspořádaný prostor pro život bohů, lidí, zvířat a vegetace. Původní chaotická, temná, svou neuspořádaností ohrožující hmota je zde personifikována do postavy mocné bohyně Tiámat. Tiámat má charakter slaných bezedných vodstev, životodárných a zároveň život ohrožujících, ničících. Její božský manžel Apsú je personifikací sladkých vod, oba tedy tvoří jakési nekonečné vodstvo. Zde nás asi napadne souvislost s jedním z prvních stvořitelských činů Hospodina, totiž stvoření nebeské oblohy, která rozdělí prapůvodní vševyplňující vodstvo na „vody nahoře“ a „vody dole“. Tento prapůvodní božský pár (Tiámat a Apsú) zplodí generaci pozdějších vůdčích božstev. Jejich božské děti jsou však příliš hlučné a neposlušné, jak to ostatně u dětí bývá. Rodiče se však nechtějí s nimi příliš zlobit, a tak rozhodnou, že jejich děti musí být zahubeny. Ty se však o plánu dozvědí, a odplatí rodičům stejnou mincí – naplánují záhubu svých rodičů. Otec Apsú je zprovozen ze světa ještě poměrně jednoduše, matka Tiámat je však mnohem tvrdší oříšek. Stvoří si sobě naprosto slepě poslušné vojsko obludných bojovných a krutých božstev, jejichž vůdcem je ustanoven bůh Kingú. Krutá moc Tiámat s jejím bezohledným vojskem je tak veliká, že se nikdo z druhé generace bohů neodváží jí postavit. Nakonec se však osmělí Marduk, který si však, pokud nad hrozivou nestvůrnou matkou zvítězí, klade nesmlouvavou podmínku: bude přijat od ostatních bohů jako jejich svrchovaný vládce, jejich suverénní panovník. Všichni souhlasí, a měření sil na život a na smrt může začít. Marduk nejdříve zdánlivě podléhá brutální síle Tiámat, pak se mu ale podaří svým ostrým šípem Tiámat smrtelně zranit. Následně ji roztrhne na dvě poloviny, přičemž z horní poloviny vytvoří svět bohů (nebe), z té dolní svět lidí (zemi). I v této představě nalézáme souvislosti s biblickou zprávou o stvoření. Vlastně to bylo řečeno již výše. Původní chaotická hmota, tvořená bezbřehou a bezednou vodou, je rozdělena nebeskou klenbou, a tak je vytvořen životní prostor pro ostatní tvorstvo. Pro umožnění života stvoření je nutný řád, pevné hranice a trvalá pravidla, která musí být Stvořitelem vytvořena a následně střežena. Babylonský mýtus o stvoření pokračuje: Marduk vytváří hvězdy a určuje jim na nebesích místo a dráhy. Důležité je měření času, které je určováno právě nebeskými tělesy. Určitá podobnost je u biblické zprávy, která též zdůrazňuje, že Hospodin tvoří hvězdný svět, aby určoval čas, jehož rytmus je opět garancí řádu, v jehož hranicích se životu daří. Veliký rozdíl je samozřejmě ve skutečnosti, že biblická nebeská tělesa nejsou spojena s žádnými nadpřirozenými bytostmi na rozdíl od babylonského mýtu, kde každá hvězda, případně souhvězdí představuje nějaké božstvo. Následně Marduk tvoří z jednotlivých částí Tiamatina těla přírodu. Z jejích slin například mraky, déšť, sníh a led, z její hlavy hory, z jejích očí nechává vytrysknout řeky Eufrat a Tigris, z jejích ňader tvoří pohoří. Ačkoliv popis stvoření je zde silně personifikován, přeci jen určitá podoba s popisem, jak Hospodin tvoří svět, nebeská tělesa a přírodní úkazy, zde je. Čteme žalm 104: „(Hospodine), halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. Z vichrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy. Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navždy. Propastnou tůň jsi přikryl jako šatem. Nad horami stály vody, pohrozils a na útěk se daly, rozutekly se před tvým hromovým hlasem. Když vystoupila horstva, klesly do údolí… Prameny vysíláš do potoků, které mezi horami se vinou.“ I zde vidíme poetickou sílu popisu stvoření v silné personifikaci přírodních úkazů.

Ačkoliv tedy vnímáme silný teologický rozpor ve věroučném pohledu na stvoření (Hospodin jako suverénní a jediný Bůh tvoří vše a všemu naprosto všemohoucně vládne, zatímco Marduk musí bojovat s jinými nadpřirozenými bytostmi, aby si vybojoval nejvyšší postavení), jsou zde jisté podobnosti, které dávají tušit silný vliv starých mezopotámských představ o stvoření světa na mladší biblické podání.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Ilustrace: Výřez postavy Boha z obrazu „Stvoření Slunce a Měsíce“ z Michelangelovy fresky „Stvoření světa“ v Sixtinské kapli ve Vatikánu.

Poutní mše na Křížové hoře u Jiřetína pod Jedlovou a její návštěvnost

Na Křížovou horu jsem na poutní mše svaté jezdil s rodiči už jako dítě. Pamatuji si, že se zde tenkráte sloužilo ještě česko-německy. Podobně se i sloky písně *Svatý kříži* zpívaly střídavě v našich dvou někdejších zemských jazycích. Německé obyvatelstvo mezitím vymřelo, ale sloužit na neděli blíže svátku Povýšení svatého kříže se nepřestalo. Před několika lety jsem na Křížovou horu při příležitosti poutní mše svaté opět zavítal. Kostelík na vrcholu kopce byl celkem plný. Lidé sem vystoupí většinou z Jiřetína pod Jedlovou, kde nechají zaparkovaná auta. To v minulosti se sem chodívalo také z nádraží Jedlová přes les kolem bývalé hájenky (dnes Ranč 7 D). V pamětní knize staničního úřadu Jedlová se o příjezdu poutníků vlakem dochovalo několik níže uvedených záznamů:

15. září 1929 – Na den pouti bylo ze stanice vypraveno všemi směry 1657 osob.
14. září 1930 – Na den pouti bylo ze stanice vypraveno všemi směry 1615 osob.
1932 – Každoroční pouť do Jiřetína měla pravidelný průběh. Za pošmourného dne přivážely již zrána vlaky zástupy poutníků a obecenstva, které jednak již z Nové Huti, jednak ze stanice Jedlové putovalo pěšky silnicí přes Tolštýn. Počet cestujících, kteří si zakoupili v Jedlové jízdenky, byl zjištěn. Bylo jich 1237. Počet těch, kteří přijeli se zpátečními jízdenkami pro neděle a svátky, zjištěn nebyl.
1933 – Letošní pouť jednak pod vlivem krize hospodářské, jednak i vlivem počasí nebyla navštívena jako léta minulá. I na příjmech je to patrné. Osobní pokladna na tento den odvedla 1700 Kč, ač minulá léta osobní příjmy přesahovaly vždy částku 4500 Kč. Téměř všichni návštěvníci a poutníci ze Skalice u Č. Lípy a Röhrsdorfu vraceli se z pouti pěšky po silnici přes Velký Stoh. (Röhrsdorf =Svor, Velký Stoh=Šébr)
15. září 1935 – Podzimní pouť v Jiřetíně pro svoji oblibu a dík pěknému počasí přivábila mnoho výletníků. Dopoledními vlaky od Č. Lípy a Děčína dojelo do Jedlové asi 1200 cestujících, kteří byli většinou odbaveni nedělními zpátečními jízdenkami, takže odbavení u odpoledních a večerních vlaků bylo hladké.
1936 – Počasí o poutích na Křížové hoře v Jiřetíně dne 3. května a 20. září bylo deštivé. Přesto na jarní pouť přijelo asi 300 a na podzimní asi 1000 až 1200 poutníků.

Když jsme před několika lety přijeli vlakem na svátek Povýšení svatého kříže na stanici Jedlová, vystoupilo z vlakových souprav z České Lípy a z Děčína celkem jedenáct osob. Dvě z nich doputovaly na Křížovou horu k bohoslužbě. Počasí bylo slunné, bez mráčku. Srovnáme-li průměrný počet návštěvníků ze stanice Jedlová v letech uváděných v citované pamětní knize se stavem nedávným, vychází úbytek návštěvnosti ze směru od Jedlové – počítám-li dobře – více než 99 %. Letošní mše svatá se v poutním kostelíku koná **v neděli 13. září od 10 hodin**. Přijeďte vlakem – posílíte návštěvnost poutního místa i příjmy osobní pokladny na nádraží Jedlová :-)

Karel Stein

Křížová hora u Jiřetína pod Jedlovou je po staletí cílem zbožných poutníků.
Romantická rytina s procesím pochází od Adriana Ludwiga Richtera a byla vytištěna v roce 1820.

KALENDÁRIUM

SRPEN

Srpnové kalendárium začínáme drobným ohlédnutím zpět, neboť 365. výročí zřízení litoměřického biskupství, k němuž došlo 3. července 1655 v Římě vydáním papežské buly Primitiva illa Ecclesia, nelze jednoduše opominout.

Tři čtvrtě století od počátku násilného odsunu německých obyvatel českého pohraničí v našem mediálním prostoru do jisté míry zapadlo. Jedná se však o proces - zvláště pro naši diecézi - natolik významný, že jej nelze opominout a v rámci kalendária je ho možné připomenout výročím úmrtí oseckého cisterciáka Franze Dionysa Hegera. Tento chyšský rodák působil v Oseku od roku 1908, později působil jako administrátor na řadě cisterciáckých inkorporovaných far, od 30. let pak jako provizor samotného oseckého kláštera. V této funkci byl také Heger 3. července 1945 československými vojáky zatčen jako osoba nepřátelská státu (fakticky zřejmě jen kvůli tomu, že to byl Němec). Vězněn byl v Oseku, krátce v Duchcově a od 14. srpna byl zařazen do pracovního tábora, kde ho o den později na práci v dole Pluto v Louce u Litvínova ve velkém horku a při nedostatku tekutin postihl srdeční infarkt (jiné zdroje uvádějí mrtvici) a krátce na to zemřel.

S Vinzenzem Lukschem se mohli čtenáři Zdislavy seznámit především před pěti lety v souvislosti se 130. výročím vzniku litoměřického Diecézního muzea, v jehož čele právě tento kněz, profesor církevních dějin a církevního práva na litoměřickém teologickém učilišti a velký znalec historie a umění, stál. Tehdy vyšel také první díl jeho dotud jen v rukopise uchovávaného soupisu památek litoměřického okresu, druhý díl se podařilo vydat v loňském roce. Snad doslova symbolicky v „předvečer“ 100. výročí Lukschova úmrtí, které si budeme připomínat 18. srpna.

Již dlouhých třicet let pak 21. srpna uplyne od skonu dlouholetého litoměřického kanovníka, kancléře a příslušníka rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou Václava Truxy. Tato možná poněkud pozapomenutá osobnost dějin litoměřické diecéze si však nepochybně zaslouží naši pozornost, již jen třeba z toho důvodu, že kanovníkem se stal již v roce 1957. Známější je asi postava litoměřického čestného kanovníka Jana Bečváře. Tento někdejší politický vězeň komunistického režimu působil především v letech 1965 až 1990 v Duchcově, posléze krátce v Trmicích, Libáni a následně v Mostě a Bečově u Mostu. Zemřel před 15 lety, 29. srpna 2005.

Ze starších dějin stojí za pozornost přinejmenším dvě výročí. 27. srpna uplyne 290 let od biskupského svěcení pátého litoměřického biskupa Mořice Adolfa Karla Sachsen-Zeitz, které se konalo v pražské svatovítské katedrále, přičemž hlavním konsekrátorem byl arcibiskup František Ferdinand Khünburg. O den později si pak připomeneme 220. výročí od slavnostního požehnání základního kamene nového litoměřického jezuitského kostela, které provedl litoměřický biskup Jaroslav František ze Šternberka.

Mgr. Martin Barus

Zprávy z diecéze

V litoměřické katedrále si připomněli 10. výročí úmrtí biskupa Josefa Koukla

V pátek 22. května 2020 při ranní mši svaté vzpomněl probošt litoměřické kapituly J.M. can. Jiří Hladík, O.Cr. 10. výročí úmrtí 18. litoměřického biskupa Mons. Josefa Koukla, za kterého se pan probošt na závěr pomodlil u jeho obrazu.

Foto: Dominik Faustus

Litoměřičtí diecézáni vděčně vzpomínají na svého biskupa.

Připomínka obláčky sv. Anežky České

V sobotu 23. května 2020 si při dopolední poutní mši svaté v Doksanském kostele Narození Panny Marie připomněli poutníci i sestry premonstrátky z místní řeholní komunity obláčku sv. Anežky České. Pozvání na tuto připomínku přijal velmistr Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou P. PharmDr. Mgr. Josef Šedivý O.Cr., který byl hlavním celebrantem. Mše svaté se zúčastnil i strahovský opat P. Daniel P. Janáček, O.Praem. a také probošt Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském Mons. prof. PhDr. Petr Piťha, CSc. dr. h. c., který byl iniciátorem těchto poutí i v minulých letech.

Foto: Václav Roman Kittel, O.Praem

Spolu s ostatními kněžími prosili naši patronku sv. Anežku Českou za naši zemi.

Litoměřické Oblastní muzeum zahájilo výstavu Sancta Maria. Mariánská úcta na Litoměřicku

V pondělí 25. května 2020 v podvečerních hodinách v prostorách Oblastního muzea v Litoměřicích proběhlo slavnostní otevření výstavy „Sancta Maria. Mariánská úcta na Litoměřicku“. S ohledem na platná opatření nemohla mít takto akce charakter klasické vernisáže pro širokou veřejnost, ale spíše jakéhosi setkání osob, které se na výstavě různým způsobem podílely. Z čestných hostů lze uvést např. litoměřického biskupa Jana Baxanta, radní Ústeckého kraje pro kulturu a památkovou péči Jitku Sachetovou či ředitele Státního oblastního archivu v Litoměřicích Vítězslava Lisce. Všechny přítomné přivítal ředitel litoměřického muzea Tomáš Wiesner, úvodní slovo k výstavě pak pronesla její kurátorka Kristína Sedláčková. Výstavu, na níž se zásadním způsobem podílelo Biskupství litoměřické - vedle zapůjčených exponátů i autorským podílem na doprovodném katalogu, do něhož přispěli Lada Hlaváčková, Magda Černá a Martin Barus - bude možné v Oblastním muzeu v Litoměřicích zhlédnout od 26. května do 1. listopadu 2020.

Květnové setkání vikariátních účetních v Litoměřicích

Ve středu 27. května 2020 se od 10 hodin setkali v Litoměřicích na biskupské konzistoři vikariátní účetní. Jednalo se o první setkání vikariátních účetních po skončení přísných protipandemických opatření. Vikariátní účetní, i když v obtížnějších podmínkách, při setkání projednávaly pod vedením zástupkyně diecézního ekonoma Bc. Elišky Kocurové různé záležitosti týkající se vedení účetnictví farností.

V Kadani se konalo ukládání ostatků šlechtičny ze 16. století na místo posledního odpočinku

Ve středu 27. května 2020 se v rekonstruovaném kostele Čtrnácti svatých pomocníků v Kadani konal pohřební obřad se mší svatou za hraběnku Magdalenu Fictumovou z Kolovrat, jejíž hrobka byla nalezena v roce 2019 při stavebních pracích. Z důvodu silného poškození hrobu se tehdy historikové rozhodli vyjmout ostatky šlechtičny ze 16. století a místo jejího posledního odpočinku opravit. Mši svatou celebroval generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek, koncelebroval kadaňský děkan Josef Čermák. Obřadů se účastnil také

Foto: Dominik Faustus

historik Lukáš Gavenda, který přítomné seznámil s osobností paní Magdaleny, jejíž rod patřil k významným podporovatelům kadaňských františkánů, vnučky Jana Hasištejnského z Lobkovic a jeho druhé manželky Magdaleny z Törringu.

Děkovná mše se složkami Ústeckého kraje pracujícími při pandemické krizi

Ve středu 10. června 2020 v 15 hodin sloužil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant v litoměřické katedrále sv. Štěpána děkovnou mši svatou za záchranné a další složky Ústeckého kraje, které pomáhaly zvládnout nelehkou situaci při pandemické krizi v první polovině letošního roku. Iniciativa k této bohoslužbě vzešla od hejtmana Ústeckého kraje Oldřicha Bubeníčka, který se také mše svaté se svými spolupracovníky a pozvanými zástupci krajských složek osobně zúčastnil.

Foto: Karel Pech

Všem, kteří se v době této pandemické krize jakkoliv podíleli na ochraně lidských životů a zdraví patří veliké poděkování.

Putovní výstava o Přemyslu Otakaru II. zavítala na hrad Bezděz

Ve středu 10. června 2020 ve 14 hodin se na státním hradu Bezděz uskutečnilo zahájení putovní výstavy „Přemysl Otakar II. – Král, rytíř, zakladatel“

Foto: Dominik Faustus

o životních osudech, vládnutí a odkazu pátého krále českého, kterou s použitím podkladů Národního památkového ústavu, ÚPS v Českých Budějovicích připravil spolek „Města Otakarova, z.s.“. Autoři prezentace pro návštěvníky zahájili výstavu a požádali přítomného generálního vikáře litoměřické diecéze Mons. Martina Davídka o požehnání nedávno dokončených kopií pohřebních insignií, jejichž originály byly nalezeny v hrobě krále Přemysla. Program poté pokračoval prohlídkou hradu Bezděz s kastelánem Bc. Kamilem Seidlem a zájemci se nato přesunuli do kostela sv. Jiljí v obci Bezděz, kde zazněla přednáška Mgr. Blanky Rozkošné o Otakarových městech v Podbezdězí. Program v kostele zakončila mše svatá, které předsedal Mons. Martin Davídek, koncelebroval místní farář R.D. Kamil Škoda a duchovní správce farnosti Roudnice nad Labem R.D. Martin Brousil.

Požehnání obnoveného kříže pro veřejnou úctu u obce Chotiměře

V sobotu 13. června 2020 požehnal v odpoledních hodinách litoměřický biskup Mons. Jan Baxant obnovený kříž u Chotiměře při cestě do Velemína. Jedná se o kříž, který pochází z roku 1777 a jeho podstavec nese reliéf sv. Jana Nepomuckého. Byl silně poničen vandaly a dvě desítky let po poškození se nacházel v depozitáři. Na přelomu letošního roku začala jeho obnova

Foto: Radim Wajsbajtr

a začátkem června 2020 se vrátil na své místo. V současnosti se podařilo, díky aktivitě zastupitelstva obce Chotiměř, že mohl být litoměřickým biskupem, za přítomnosti duchovního správce velemínské farnosti J.M. can. Józefa Szeligy, kaplana pro pastoraci Romů P. Ladislava Nádvorníka SDB a zástupců obce znovu požehnán.

Litoměřický biskup uděloval svátost biřmování ve Frýdlantu v Čechách

V pátek 19. června 2020 od 18 hodin uděloval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant v děkanském kostele Nalezení svatého Kříže ve Frýdlantu v Čechách svátost biřmování. Oblast Frýdlantu se v pátek začala potýkat se zvyšující se hladinou vodních toků, ale přesto se podařilo, že mladí katoličtí křesťané mohli přijmout tuto svátost křesťanské dospělosti, na kterou je připravil místní děkan římskokatolické farnosti R.D. Mgr. Artur Ściana.
(Fotogalerie ze slavnosti na str. 39)

Biřmování v Bazilice Všech svatých v České Lípě

V neděli 21. června 2020 od 10 hodin uděloval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant svátost biřmování v Bazilice Všech svatých v České Lípě.
(Fotogalerie ze slavnosti na str. 39)

Vikariátní konference litoměřického a ústeckého vikariátu v Doksanech

Ve středu 24. června 2020 se od 10 hodin konala v Doksanech vikariátní konference litoměřického a ústeckého vikariátu. Při mši svaté v kostele Narození Panny Marie, které předsedal generální vikář Mons. Martin Davídek, a kazatelem byl probošt litoměřické kapituly J.M. can. Mgr. Jiří Hladík O.Cr., se kněží obou vikariátů loučili s dosavadním duchovním správcem doksanské farní kolatury P. Adriánem Pavlem Zemkem, O.Praem. P. Zemek po dvanáctiletém působení v Doksanech odchází na Svatý kopeček u Olomouce. Doksanská farní kolatura od července dostane nového duchovního správce. Přítomní kněží zároveň oslavili několik osobních jubileí (40 let kněžství emeritního litoměřického generálního vikáře a děkana

Foto: Dominik Faustus

litoměřické kapituly J.M. can. Karla Havelky; 40 let života duchovního správce farnosti Terezín P. Wolfganga Horáka O.Praem.; 85 let života trvalého jáhna MVDr. Jana Horníčka atd.), které připomněl okrskový vikář J.M. can. Józef Szeliga.

Předávání maturitního vysvědčení absolventům gymnázia v Bohosudově

Ve čtvrtek 25. června 2020 od 15 hodin za přítomnosti starosty města Krupky PhDr. Ing.Zdeňka Matouše, Ph.D., MBA, ředitelky biskupského gymnázia Mgr. Bc. Jany Pucharové, zástupce ředitele Mgr. Jiřího Breue, členů pedagogického sboru, rodičů a přátel školy předával generální vikář Mons. Martin Davídek maturitní vysvědčení letošním maturantům.

Foto: Dominik Faustus

Slavnostní předávání se uskutečnilo v bohosudovské Bazilice Panny Marie Sedmibolestné, ve které se následně od 16.30 hodin konala také vernisáž uměleckých děl. Věnovali je jak dárci z ústecké univerzity třetího věku, tak i žáci a studenti, kteří tak chtějí podpořit opravu varhan v bazilice v Bohosudově.

Poutní slavnost z vigilie sv. Petra a Pavla v Žitenicích

V neděli 28. června 2020 se od 18.30 hodin konala v kostele v Žitenicích nedaleko Litoměřic poutní slavnost z vigilie sv. Petra a Pavla. Hlavním celebrantem byl probošt Královské kolegiátní kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě J.M. can. Mons. doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D.; koncelebroval čestný kanovník vyšehradské kapituly J.M. can. Karel Havelka, který je zároveň děkanem litoměřické svatoštěpánské kapituly a generální vikář J.M. can. Mons. ICLic. Mgr. Martin Davídek. Při mši svaté pogratulovali farníci prelátu Karlu Havelkovi k 40. výročí od kněžského svěcení.

Pouť k Panně Marii bozkovské

V neděli 5. července 2020 se konala v Bozkově u Semil pouť do kostela Navštívení Panny Marie. Poutní mši svatou sloužil generální vikář Mons. Martin Davídek, kterého na začátku bohoslužby přivítal místní farář P. Krzysztof Mikuszewski z kongregace Misionářů Matky Boží z La Saletty. Jáhenskou službu u oltáře při mši svaté vykonával Mgr. Ing. Michael Koudelka. Generální vikář v homilii připomněl historii bozkovského kostela i farní komunity a tradici místních mariánských poutí vážící se na milostnou sošku Panny Marie Bozkovské, které se říká Královna hor.

Letní dominikánská misie v Stráži pod Ralskem

V sobotu 4. července 2020 začala mší svatou v 18 hodin v kostele sv. Zikmunda ve Stráži pod Ralskem letní dominikánská misie pod názvem Dny víry. Mši svaté s požehnáním misionářům předsedal generální vikář Mons. Martin Davídek, koncelebrovali P. Pavel Mayer OP, který misii vede a duchovní správce farnosti Stráž pod Ralskem P. Richard Cenker, SVD. V závěru bohoslužby připomněl P. Mayer, že v letošním roce slavíme 800 let od narození sv. Zdislavy, která se v letošním roce stala také patronkou české dominikánské provincie a území, na kterém nyní probíhá misie, sv. Zdislava jako šlechtična spravovala. Misionáři ji tudíž prosili o nebeskou pomoc a přímluvu za zdar díla zvěstování spásy skrze Krista našeho Pána.

Cyrilometodějská pouť se strahovským opatem na ostrově sv. Klimenta

V pondělí 6. července 2020 se uskutečnila v Hostenicích u Brozan nad Ohří na ostrově sv. Klimenta Cyrilometodějská pouť. Jedná se o osadu obkrouženou vodními toky, kterou v roce 1226 potvrdil jako vlastnictví doksanskému klášteru král Přemysl Otakar I. V místě stával kostel sv. Klimenta, z něhož existuje dnes již jen fragment. V blízkosti svátku sv. Cyrila a Metoděje se nedaleko od místa, kde stál původní kostel, koná každoročně pouť.

Foto: Miroslav Zukerstein

V letošním roce na ni jako hlavní celebrant připutoval opat strahovského kláštera J.M. Daniel Peter Janáček O.Praem. Koncelebrovali: generální vikář Mons. Martin Davídek, děkan litoměřické kapituly J.M. can. Karel Havelka; dále otcové premonstráti P. Pavel Adrián Zemek, P. Jindřich Zdík Miroslav Jordánek, P. Wolfgang Karel Horák a salesián P. Ladislav Nádvorník. Po skončení bohoslužby se poutníci odebrali na místo, kde stál původní kostel sv. Klimenta, dnes zde stojí prostý kříž, a pomodlili se modlitbu Anděl Páně.

(redakce)

Diecézní charita Litoměřice

Výroční zpráva za rok 2019

„Dobrota společně s láskou, spravedlností a solidaritou nejsou dosaženy jednou provždy, ale mají se uskutečňovat každý den.“

Papež František

Kompletní Výroční zpráva je k dispozici na stránce:
dchltm.cz/kdo-jsme/vyrocni-zpravy/

V průběhu celého roku se na této dvojstraně časopisu Zdislava pravidelně setkáváme se zprávami z charitního prostředí naší diecéze. Diecézní charita Litoměřice vydala v měsíci červnu Výroční zprávu o své celoroční činnosti. Z této zprávy dnes přinášíme úvodní slovo ředitelky Diecézní charity Litoměřice paní Růženy Kavkové.

Vážení spolupracovníci, dobrovolníci, dárci a partneři,

v této výroční zprávě naleznete přehled veškerých aktivit a přehled hospodaření Diecézní charity Litoměřice v roce 2019. Charita je společné dílo všech, kteří mají zájem pomáhat těm nejpotřebnějším.
Pro zájemce o spolupráci na úžasném díle Charity, díle lásky a milosrdenství, jsou vždy dveře otevřené.
Naši pracovníci i dobrovolníci přistupují k potřebným občanům s laskavostí a profesionalitou. To je také důvod, proč je o služby Diecézní charity takový zájem a kapacity služeb jsou naplněny, ať jsou to služby pečovatelské, asistenční či poradenské, zdravotní a pobytové.
Snažíme se podporovat v této náročné práci naše pracovníky různými způsoby, jako např. stážemi, jak v ČR, tak v zahraničí, školeními, supervizí a v neposlední řadě nabízíme duchovní podporu.

V říjnu 2019 jsme uspořádali velké třídenní setkání pro charitní pracovníky jako poděkování za jejich práci, ne jenom z litoměřické diecéze, ale z celé ČR v krásném prostředí Česko-saského Švýcarska v Naundorfu v Německu, které se všem účastníkům velmi líbilo.

Na závěr bych ráda poděkovala všem spolupracovníkům, dobrovolníkům, dárcům a partnerům, bez kterých by činnost Charity nebyla možná.
Za důvěru a podporu děkuji místním samosprávám a státním institucím.

S pokorou a úctou

Růžena Kavková
ředitelka Diecézní charity Litoměřice

Mapa působnosti DCH Litoměřice (služby a projekty)

KAPLE SV. ZDISLAVY SE POPRVÉ OTEVŘELA NÁVŠTĚVNÍKŮM

Dříve sloužila jako mateřská škola, poté odborné učiliště, následně prostory zely prázdnotou. Řeč je o budově, která se před více než sedmi lety stala sídlem Diecézní charity Litoměřice. Ta chátrající budovu zakoupila a provedla kompletní přestavbu. Součástí je i kaple sv. Zdislavy, jejíž vysvěcení bylo symbolickým završením celé rekonstrukce.

Na realizaci kaple se podílelo několik umělců, zejména ak. mal. Pavel Šlegl, jenž je tvůrcem celé koncepce kaple. Svým dílem přispěli i Michal Šarše, Petr Štěpán, David Vazač a František Holík. Kaple sv. Zdislavy se může pyšnit eucharistickým svatostánkem s věčným světlem od autora Šlegla.

Tento sakrální prostor slouží charitním pracovníkům ke zklidnění, načerpání posily, svěření svých problémů a starostí Bohu. Pravidelně se zde pro jejich potřeby slouží mše svatá.

„Naše kaple se k projektu Noc kostelů připojila letos poprvé. Těší nás, že jsme mohli přivítat na tři desítky návštěvníků.

Pevně věřím tomu, že dobrá nálada, panující po celý večer, svědčí o tom, že se u nás přítomným líbilo a užili si to stejně jako my. Rádi bychom se této pěkné a úspěšné akce zúčastnili i v dalších letech,“ prozradila PR Diecézní charity Litoměřice Eva Hadašová.

„Hosté byli zdejším dílem překvapeni. Zajímali se nejen o kapli, ale i o služby poskytované Charitou. Jedním z nejsilnějších momentů večera byla modlitba jedné z návštěvnic, která se přimlouvala za charitní pracovníky a jejich rodiny,“ řekla Hadašová.

Eva Hadašová, DCH Litoměřice

NOVÝ AZYLOVÝ DŮM PRO MATKY S DĚTMI V LOVOSICÍCH

Dům Panny Marie Pomocné otevřel své brány 15. května 2020

Ve čtvrtek 14. května 2020 ve 14 hodin v Lovosicích požehnal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, za přítomnosti ředitelky litoměřické Diecézní charity paní Růženy Kafkové, ředitelky Farní charity Lovosice Mgr. Aleny Maternové, generálního vikáře Mons. Martina Davídka, P. Ladislava Nádvorníka SDB a dalších hostů nový Azylový dům pro ženy a matky s dětmi.

Charita v Lovosicích již několik let provozovala azylový dům v pronajatých prostorách. Díky nově zrekonstruované budově v ulici Karla Maličkého v Lovosicích se mohla přestěhovat do vlastních prostor.

Od pátku 15. května 2020 tento dům, který je zasvěcený Panně Marii Pomocné, bude sloužit ženám a matkám od 18 let věku s nezaopatřenými dětmi z Ústeckého kraje (v případě volné kapacity z celé České republiky), zejména samoživitelkám, svobodným matkám, rozvedeným, ovdovělým, případně těhotným ženám nebo ženám, které nejsou biologickými matkami a mají soudem svěřeny do péče nezletilé děti. Dále i dívkám v obdobné sociální situaci, které byly pravomocným rozhodnutím soudu zplnoletněny.

Je třeba poděkovat všem, kdo se o tento sociální počin zasloužili a přiložili podle svých možností ruku k dílu.

Ať Panna Maria chrání svou přímluvou toto dílo lásky.

Redakce (zdroj: fchlovosice.cz; dltm.cz)
Foto: Dominik Faustus

KONTAKT NA DŮM PANNY MARIE POMOCNÉ (azylový dům pro ženy a matky s dětmi)

Adresa: Karla Maličkého 418/2, Lovosice 41002 **Provozní doba:** nepřetržitě 24 hodin denně
Telefon: 731 129 760, 731 129 742 **E-mail:** azylovy.dum@fchlovosice.cz **Internet:** fchlovosice.cz

Jak můžete pomoci

FARNÍ CHARITA LOVOSICE je nestátní neziskovou církevní organizací, která poskytuje sociální služby občanům a potřebným zejména ve městě Lovosice. Její činnost je financována z veřejných zdrojů, zejména díky dotacím Krajského úřadu Ústeckého kraje a města Lovosice.

Finanční spoluúčastí nám v naší práci pomáhají i nadace a další organizace: Nadace Terezy Maxové dětem, Nadace AFROGERT, Výbor dobré vůle - nadace Olgy Havlové, Nadační fond Albert, nadační fond RENOVABIS, BILLA, společnost T-Mobile, Ministerstvo kultury, Nadace ČEZ, Lesy ČR, Nadace Racek, společnosti CZECH INTERNATIONAL, a.s, HENKEL ČR s.r.o.

Nedílnou součástí je podpora z obcí ORP Lovosice: Třebívlice, Čížkovice, Prackovice nad Labem, Velemín, Klapý, Keblice, Město Libochovice.

Vám všem patří naše upřímné poděkování.

S pokorou a upřímnou vděčností uvítáme i v budoucnu každou pomoc, ať již ve formě finančních či věcných darů.

Případní dárci finančních prostředků mohou svou pomoc věnovat na účet Farní charity Lovosice číslo: **1003992329 / 0800**, vedený u České spořitelny a.s., pobočka Lovosice.

Darováním použitého šatstva a obuvi v zachovalém stavu můžete pomoci lidem ohroženým chudobou a sociálním propadem.

Bližší informace: **www.fchlovosice.cz**

karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Zpovědní zrcadlo podle skutků milosrdenství

Když jsme pozváni na svatbu, na návštěvu nebo na rande, připravujeme se na to. Těšíme se, kdy už ta událost nastane.
I svátost smíření je pozváním – k setkání s Bohem. Bůh při svátosti smíření člověka objímá. Máme k němu blíž a dochází i k usmíření vztahů mezi lidmi a k přijetí sebe sama.
Smyslem tohoto prakticky zaměřeného zpovědního zrcadla je otevřít dveře naší duše a pomoci jejímu uzdravení.

32 stran, brožovaná, 44 Kč

Štěpán Smolen

Cikánský evangelia

Co dovede Bůh se „vzpurným materiálem jménem člověk"? Ukazují to Cikánský evangelia, otevřená výpověď o cestě ke Kristu z prostředí plného drog, sexu a okultních praktik. Viktor a František, kteří vyrůstali v romské komunitě, se v rozhovoru s knězem Štěpánem Smolenem zamýšlejí nad svým dřívějším životem. Patřily do něho chudoba rodiny na okraji společnosti, pletky se zákonem i davy žen a také boje s temnými silami. Záchranou se pro ně stalo setkání s milujícím Kristem, díky kterému dostali šanci začít znovu.

336 stran, vázaná, 268 Kč

P. Stanislav Přibyl

Mariánský sloup

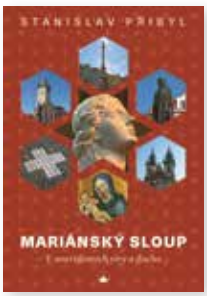

Kniha přístupnou a atraktivní formou pojednává o vzniku, stržení i obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Sloup byl postaven jako pomník k poctě Bohorodičky – na poděkování za obranu Prahy před pleněním švédských vojsk v roce 1648. Místo, kde stál a opět stojí, lze bez obav označit za duchovní střed Prahy i Evropy. Dílo českého raně barokního sochaře Jana Jiřího Bendla považují mnozí po zásluze za umělecky hodnotnější, než jsou podobné sloupy ve Vídni a v Mnichově.
Autor nezastírá, že sloup je předmětem ostrých historických, politických a konfesních sporů, volá ovšem po vzájemném porozumění a usmíření. Když se sloup v listopadu 1918 stal terčem politováníhodného vandalského činu, nikdo netušil, že se jeho obnovy dočkáme až v létě 2020. Stržení sloupu se ale mezitím stalo mohutným impulsem pro výstavbu řady nových kostelů na různých místech Prahy (viz epilog knihy). Autor uvádí do pozoruhodných souvislostí stavby, události i osobnosti, spjaté s Mariánským sloupem. Jeho výklad doprovázejí desítky fotografií, ukázky z dobových dokumentů, reprodukce výtvarných děl, ale i modlitby, dopisy, básně a věroučné reflexe.

vázaná, 292 Kč

- **Výstava fotografií, Hejnice, 18. července – 29. srpna 2020**
  60 let Jizerského fotoklubu Hejnice, ambit Kláštera Hejnice, denně 9.00 – 18.00 hodin
  Součástí je také retrospektivní výstava fotografií zakladatele fotoklubu Jiřího Bartoše.
- **Jazzový koncert, Hejnice, 1. srpna 2020**
  Klášter Hejnice, 19. 00 hodin
  Město Hejnice a Klášter Hejnice: vzdělávací, konferenční a poutní dům srdečně zvou na výjimečný jazzový koncert s letním grilováním v zahradě kláštera.
  Otto Hejnic trio: Otto Hejnic - bicí / Josef Fečo - basa / Ondrej Krajňák – klávesy
  (za nepříznivého počasí se koncert uskuteční v prostorách kláštera, vstupné dobrovolné).
- **Koncert „Peníze a hudba", Jablonec nad Nisou, 4. srpna 2020**
  Kostel Dr. Karla Farského 17.00 hodin
  Drahoslav Gric – varhany (Bach, Mendelssohn-Bartholdy, Rheinberger, Hesse)
- **Nikodémova noc Raspenava, 7. srpna 2020**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin
  Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).
  www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz.
- **Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 7. srpna 2020**
  Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin
  Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.
- **Svatovavřinecká poutní mše, Jezvé, 8. srpna 2020**
  Kostel sv. Vavřince, 10.00 hodin
  Římskokatolická farnost Horní Police srdečně zve na každoroční pouť s oslavou patrocinia kostela - svatého mučedníka Vavřince.
- **Farní pouť, Kostomlaty pod Milešovkou, 9. srpna 2020**
  Kostel sv. Vavřince, 10.30 hodin
  Římskokatolická farnost - děkanství Teplice v Čechách všechny srdečně zve na slavnostní poutní mši svatou se závěrečným agapé.
- **„Mincovní koncert", Jablonec nad Nisou, 11. srpna 2020**
  Kostel Nejsvětější Trojice 17.00 hodin
  Christina Mrázková-Kluge – soprán, Jaroslav Mrázek – tenor, Jiří Hošek – varhany
  Na programu bude dílo Jana Křtitele Tolara, zvaného též Dolar.
- **Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. srpna 2020**
  Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin
  Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12.
  Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de.
- **Koncert, Sobotka, 15. srpna 2020**
  Kostel sv. Máří Magdaleny, 19.00 hodin
  Účinkují Karolína Cingrošová - soprán, Daniel Klánský - basbaryton, Ludmila Jiránková - varhany.
- **Poutní mše svatá, Raspenava, 16. srpna 2020**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 10.30 hodin
  Římskokatolická farnost Raspenava všechny srdečně zve na slavnostní poutní mši svatou. Hlavním celebrantem bude R. D. kpt. Petr Šabaka, vojenský kaplan z Liberce. Tradiční poutní guláš také bude.
- **„Bankovkový koncert", Jablonec nad Nisou, 18. srpna 2020**
  Kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, 17.00 hodin
  Jiřina Dvořáková Marešová – cemballo, Jan Mikušek - kontratenor, Jan Žďánský – violoncello, J.S.Bach, Händel ad.
- **Koncert, Krásná Lípa, 22. srpna 2020**
  Kostel sv. Máří Magdaleny, 18.00 hodin
  Koncert Václava Hudečka ke 150. výročí povýšení Krásné Lípy na město.
- **„Medailový koncert", Jablonec nad Nisou, 25. srpna 2020**
  Kostel Dr. Karla Farského, 17.00 hodin
  Ivana Michalovičová – varhany
  Mozart, Merkel, Dubois, Eben, Bach, Richter, Mendelssohn-Bartholdy
- **Koncert, Stráž pod Ralskem, 30. srpna 2020**
  Kostel sv. Zikmunda, 19.00 hodin
  Komorní koncert k poctě barokních skladatelů. Účinkují Lucie Sedláková Hůlová a Jaroslav Tůma.

- **Nikodémova noc, Raspenava, 4. září 2020**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin
  Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).
  www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

- **Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 4. září 2020**
  Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin
  Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

- **Nešpory v katedrále, Litoměřice, 6. září 2020**
  Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin
  Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

- **Koncert, Stráž pod Ralskem, 6. září 2020**
  Kostel sv. Zikmunda, 18.00 hodin
  Harfové duo, účinkují Katarína Ševčíková, Zbyňka Šolcová.

- **Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. září 2020**
  Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin
  Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12.
  Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de.

- **Nešpory v katedrále, Litoměřice, 13. září 2020**
  Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin
  Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

- **Koncert, Zahrádky u České Lípy, 19. září 2020**
  Kostel sv. Barbory, 19.00 hodin
  Účinkují i Flautisti & The London Recorder Quartet.

- **Nešpory v katedrále, Litoměřice, 20. září 2020**
  Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin
  Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

- **Nešpory v katedrále, Litoměřice, 27. září 2020**
  Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin
  Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

- **Koncert, Česká Kamenice, 28. září 2020**
  Kostel sv. Jakuba staršího, 19.00 hodin
  Koncert v rámci 19. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu Lípa Musica 2020, účinkuje Capella Mariana.

- **Nikodémova noc, Raspenava, 2. října 2020**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin
  Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání.
  www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

Změna programu vyhrazena.

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Střížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program, na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 hod. do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Paulínky

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Isabelle Laurent

Na život a na smrt

Život dvou kamarádů „na život a na smrt" se jednoho dne radikálně změní, když je rozdělí gestapo: Karel, mladý katolík, je poslán do koncentračního tábora Osvětim, kde potká i budoucího světce Maxmiliána Kolbeho, zatímco židovský chlapec Šimon zůstává na svobodě, ale osamocený, sžíraný pocity viny. Napínavý příběh o přátelství, zradě a odpuštění přenese čtenáře do doby druhé světové války a do víru poválečných let. Kniha je vhodná pro čtenáře od 15 let.

brož., 304 s., 329 Kč

Evangelium na každý den 2021

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2021 připravil známý biblista P. Angelo Scarano. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

brož., 487 s., 109 Kč

Marie-Aude Murail

Rabbi Ježíš

Kniha je určena hlavně dětem školního věku, avšak s chutí se do ní začtou i dospělí, kteří Ježíšův příběh dávno znají. Klíčové postavy evangelia nám doslova ožijí před očima. Jde o románové zpracování, které si neklade za cíl doslovnou věrnost textům Bible, ale má tu přednost, že čtenáře „chytí za srdce".

váz., 144 s., 229 Kč

Zofia Kossaková

Beze zbraně

Ve svém románu Beze zbraně se polská autorka Zofia Kossaková vrací do pohnuté doby 12. a 13. století a líčí prostředí, jež tvoří pozadí křižáckých výprav do Svaté země. Na historicko-náboženském podkladu pak rozvíjí několik příběhů tehdejších představitelů náboženské, politické a kulturní Evropy, ať už je to nezáviděníhodný úděl kardinála Pelagia, který svou pýchou a nezkušeností zničí celé křižácké vojsko, či milostný románek nového jeruzalémského krále Jana de Brienne s tragickými následky, nebo vrchol slávy a vnitřní přerod slavného trubadúra Viléma Diviniho. Mezi těmito velikány vykresluje méně známý úsek života sv. Františka z Assisi, zakladatele řádu františkánů, který nakonec sám a beze zbraně dosáhne toho, co se mnohatisícovým vojskům nepodařilo, když si svou radostí a odvahou získá srdce velkého a obávaného sultána a zachraňuje to, co se zdálo být nenávratně ztraceno.

váz., 440 s., 395 Kč

Zofia Kossaková

Úmluva

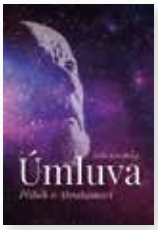

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni.

váz., 464 s., 364 Kč

55. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE
Křižovatka PŘÍCHOVICE
16. - 21. srpna 2020
www.dcml.cz

ŽEHNÁNÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU
Chrám Matky Boží před Týnem, PRAHA
15. srpna 2020 od 10 hodin
(celebruje J.E. Dominik kardinál Duka)

ANIMÁTORSKÝ KURZ 2020-2022
Křižovatka PŘÍCHOVICE
11. - 16. srpna 2020
www.dcml.cz

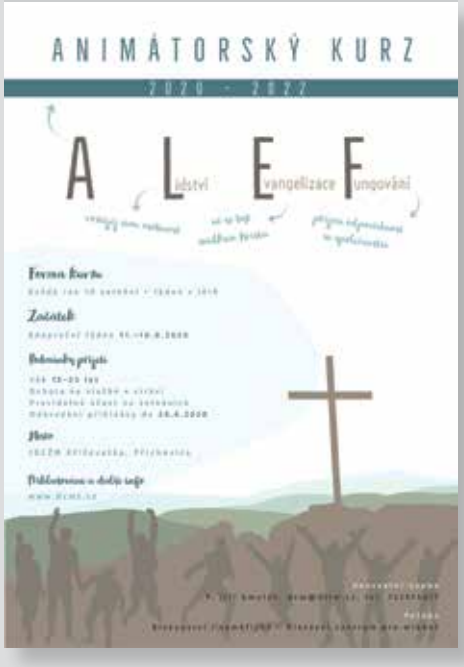

20. PĚŠÍ POUŤ MLÁDEŽE
MLADÁ BOLESLAV - HEJNICE
24. - 29. srpna 2020
Přihlašování a informace: www.pout.wz.cz

CÍRKEVNÍ TURISTIKA
POUTNÍ MÍSTA, UBYTOVÁNÍ, ZAJÍMAVOSTI, POUTNÍ TRASY
NAJDETE NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH
WWW.CIRKEVNITURISTIKA.CZ

Z veřejného diáře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

13. 07. - 17. 08.	Dovolená
08. 10.	Ekonomicko-právní komise ČBK, Praha

Mons. Martina Davídka, generálního vikáře

09. 08.	16.00 - 19.00 hod.	Pouť - žehnání oltáře po opravě, Černčice u Loun
12. 8.	10.00 - 13.00 hod.	Lužickosrbská pouť, Bohosudov
29. 8.	12.00 - 18.00 hod.	150 let od povýšení na město - Krásná Lípa, Krásná Lípa
29. 8.	19.00 - 23.00 hod.	Litoměřické svátky hudby, Litoměřice
13. 9.	09.00 - 14.00 hod.	Pouť, Frýdlant
26. 9.	10.00 - 14.00 hod.	Bohoslužba, Mělník
26. 9.	16.00 - 17.00 hod.	Posvícení - kaple na zámku, Děčín
06.10.	11.00 - 16.00 hod.	Setkání diecézních soudů Ltm a Plzně, Litoměřice
19.10. - 22.10.		Human Resources Management, Varšava
18.11.	09.30 - 17.30 hod.	ČBK - setkání GV, Praha
28.11.	17.00 - 21.30 hod.	Rozsvícení adventního stromu, Brtníky

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava
- v roce 2020 vyjde pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč / dvojčíslo 50 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:
- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na +420 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze
Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).
Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Odborná spolupráce:** PhDr. Ondřej Bastl. **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).
Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel.+420 734 871 023.
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění nebo zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

BIŘMOVÁNÍ VE FRÝDLANTU V ČECHÁCH
19. června 2020, kostel Nalezení svatého Kříže
Foto: Archiv farnosti

BIŘMOVÁNÍ V ČESKÉ LÍPĚ
21. června 2020, bazilika Všech svatých
Foto: Bob Macko

BIŘMOVÁNÍ A JÁHENSKÉ SVĚCENÍ V JABLONNÉM V PODJEŠTĚDÍ
20. června 2020, kostel sv. Vavřince a sv. Zdislavy
Foto: Dominik Faustus a Martin Davídek

Poutní areál kostela Navštívení Panny Marie v Horní Polici

Foto: Dominik Faustus